

BEDİR KARAHAN DERGAHI KURAN KURSU

Enes'den (r.a.) rivayetle:
“Çin'de de olsa ilmi arayınız. Çünkü ilim öğrenmek her Müslüma-na farzdır. Melekler, yaptıkları işten hoşlandıkları ilim talebeleri için kanatlarını yere sererler.”

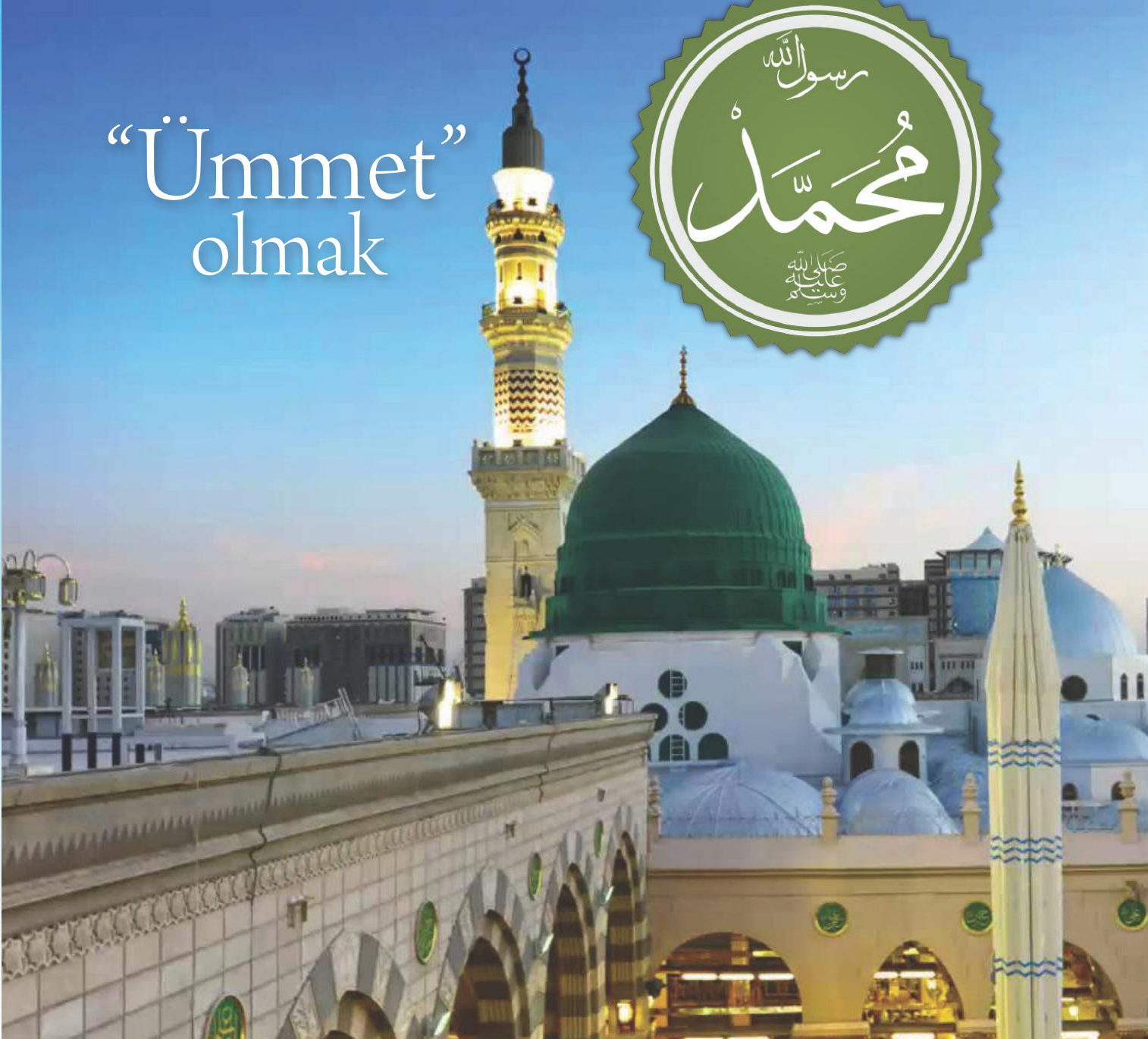
HADİS-İ ŞERİF

Resahat

Aynel Pınar

(Pınarın Başı, Gözü, Özü)

“Ümmet”
olmak

Üç Aylık İlim ve Kültür Dergisi

YIL:1 • SAYI: 4 - 5 • NİSAN - EYLÜL 2016

Resahat

Üç Aylık İlim ve Kültür Dergisi

NİSAN - HAZİRAN 2016

Sahibi
BEDİR KARAHAN İLİM YAYMA VE
YARDIMLAŞMA DERNEĞİ ADINA
Başkan & Editör
Yılmaz KARAHAN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Bedir Yusuf YILMAZ

Yazı Denetim Kurulu
Muhammed Arap KARAHAN
Yılmaz KARAHAN
Meral KAYGISIZ
Volkan KARAKAŞ
Ayhan ÖZTÜRK

Yayın Kurulu
Muhammed Arap KARAHAN
Cuma KAHRAMAN
Ayhan ÖZTÜRK
Lütfi ALICI
Meral KAYGISIZ
Rabia KARAGÖZ
Ayşe ÇABUK
Melek KANDEMİR DOĞAN
Hatice GÜREL
Ayşe YILMAZCAN
Cennet ÖZDEMİR
Davut ÖZDAL
Şeyda KÖŞKER
Mustafa KARAGÖZ
Sümeyye ÇABUK
Ayşenur KARAHAN
Erol ŞENÖZ
Özlem YILDIRIM
Ali ÇOLAK
Ömer KEŞKEK

Yazışma Adresi
Serçeönü Mahallesi, Fevzioğlu Cad.
Mesken Sokak No:2/F Kocasinan / KAYSERİ

İrtibat
Yılmaz KARAHAN 0505 405 07 84
Resul ARI 0533 397 41 74
Ayhan ÖZTÜRK 0505 389 5259
Volkan KARAKAŞ 0553 224 0928

Grafik - Tasarım
vegrafik - Mehmet Âkif SAİM
+90 352 221 0774 - www.vegrafik.com

Baskı
Başak Ofset

Bu dergi "Basın konseyi" nin yayınladığı "Basın meslek ilkeleri" ne uymayı taahhüt eder. Yazı ve ilanların tüm sorumluluğu yazarlarına ve ilan sahibine aittir. Gönderilen yazı, şiir ve resimler yayınlanmasada iade edilmez. Dergi, bu yazı ve resimleri daha sonra yayınlama hakkını saklı tutar. Cevap hakkı durabilecek yayın için cevap hakkı saklıdır. Dergide yer alan tüm yazılar kaynak gösterilerek kullanılabilir.

İçindekiler

SALEBE B. HATİBİ'L-ENSARİ
Muhammed Arap KARAHAN Efendi

BEDİR KARAHAN EFENDİDEN
Bedir KARAHAN (k.s.)

03

İLAHİ
Yaşar ARI

09

DERNEK FAALİYETLERİ
Yılmaz KARAHAN

12

YASİN SÜRESİ MEAL VE TEFSİRİ
Hatice GÜREL

22

KURTULUŞ VESİLEMİZ SALİH AMEL
Mustafa MARAŞLI

28

İLAHİ
Ömer KEŞKEK

31

BENİM HİÇ KALBİM OLMADI
Emrah KARAHAN

32

ALİ KUŞÇU ÇAĞINI AŞAN BİLİM ADAMI
Ayşe YILMAZCAN

34

ŒİR

Adnan YUNSUROĐLU

Hakkım helal ettim der mi?
Uyamadım Œeyh Bedir e,
Acep Œefeât eder mi?
Diyemedim Œeyh Bedir e.

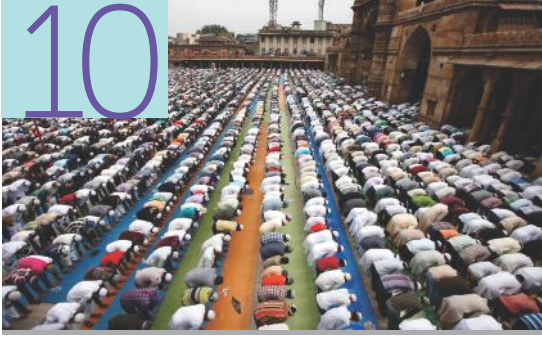
Her oĐđdđn bir hazine,
Nasıl bakarım yđzđne,
Uzatıp baŒım dizine,
Dayamadım Œeyh Bedir e.

İncitiğ Őzmüşler sizi,
Rabbim af eylesin bizi,
Dertlerim var dizi dizi,
Sayamadım Œeyh Bedir e.

Üstümüze ışık saçar,
Münkir olan korkup kaçar,
Dergahında güller açar,
Doyamadım Œeyh Bedir e.

Kur'an demiş, Sünnet demiş,
Sözlerini çok net demiş,
Aman biraz gayret demiş,
Kıyamadım Œeyh Bedir e.

Arayıpta soramadım,
Huzuruna varamadım,
Ben sözümde duramadım,
Uyamadım Œeyh Bedir e.

PEYGAMBER EFENDİMİZİN
ÜMMETİNE OLAN SEVGİSİ
Sümeyye ÇABUK

BEDİR KARAHAN (K.S.)
EENDİNİN VEFATI
Ömer KEŞKEK

37 MİRAC MÜJDESİ NAMAZ
Erol ŞENÖZ

40 DUA
Ayşenur KARAHAN

42 FATİH SULTAN MEHMET HAN
Mehmet YILDIZ

53 İLAHİ
Hacı Cuma YEŞİLBAŞ

54 GÖNÜL İNSANI OLMAK
Rabia KARAGÖZ

56 ALAATTİN-İ ATTAR (k.s.)
Cennet ÖZDEMİR

65 İHLASLI OLMAK, RİYADAN KAÇINMAK
Davut ÖZDAL

74 BİZE BİR İNSAN MEKTEBİ LAZIM
Özlem YILDIRIM

Reşahat

EDİTÖRDEN

Yılmaz KARAHAN

SELAMÜN ALEYKÜM

Vatanımız, milletimiz son zamanlarda büyük tehditlerle yüzyüze kalmıştır. Yine bu tehditleri hep birlikte; geçmişinden aldığı derslerden dolayı askerimiz, polisimiz ve vatandaşlarımız büyük cesaretle, işbirliği içerisinde ve bir bütünlük halinde bertaraf etmiş ve de edecektir.

“Bastığın yerleri “Toprak” diyerek geçme tanı!
Düşün altındaki binlerce kefansız vatani.
Sen şehit oğlusun, incitme yazıktır atanı;
Verme; dünyaları alsan da, bu cennet vatani.”

Diyor Mehmet Akif. Yüce Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır. Hainler kendi tuzaklarına düşmüş ve de düşecektir. Yüce Rabbim birliğimizi, dirliğimizi, vatanımızı milletimizi ve bütün Müslümanları korusun inşallah.

Şeyhimiz, büyük üstadımız Bedir KARAHAN Efendi Hazretleri Vatan sevgisini, Bayrak sevgisini ve ümmet olma bilincini devamlı bir surette yineleyerek önemini ve sahip çıkmamız gerektiğini ifade buyurmuştur. Her daim devletin ve milletin yanında olmayı tavsiye etmiş, aleyhine yapılacak hareketleri ise menetmiştir.

Devlet ve millet aleyhinde olmamak gerektiğini Muhammed Arap KARAHAN Efendimiz’de özellikle belirtmektedir. Ecdadımızın milli ve manevi değerlerine sahip çıkmamız gerekiyor ki bizlere bırakılmış olan kutsal emanetleri koruyabilelim ve bu şerefe nail olabilelim.

Zor zamanlardan, büyük imtihanlardan geçiyoruz. Hainler vatansever olduklarını, doğru yolda olduklarını söyleyerek hainlik yapıyor, vatan ve millete zarar veriyor. Son kale ülkemizdir. Bu kale yıkılmamalıdır. Muhtaçların, kimsesizlerin, zulüm altında kalanların dünyadaki tek umdu bu son kaledir. Bu kaleyi yıkmalarına ümmeti Muhammed yüce Allah’ın izniyle müsaade etmeyecektir.

Aslı Nur olanlar dünyadaki imtihanlarla, sonunda “Nur” a dönerler. Aslı zulüm olanlar ise isyanları arttıkça “Nar” a dönerler. Cennet Nur dur. O’na ancak Nur olanlar girebilir. Bundandır cehennemde Nar (yanmak) olmak.

“- Ya dünyada pişmanlık ateşiyle yanacaksın, ya da âhirette cehennem ateşiyle yakılarak arınacaksın!..”

Yüce Allah, Ümmeti Muhammed’i cehennem ateşinden, azabından korusun inşallah.

Selam ve dua ile.

Not:Dergimizin üçüncü sayısından 'Allah(cc) razı olsun' bir çok övgü ve tebrik aldık, daha iyisini, daha faydalısını, daha kalitelisini yapabilmek için elimizden gelen her türlü gayreti gösteriyoruz. Bu defa 4. ve 5. Sayıları birleştirerek yayınlıyoruz.Çok kıymetli yazarlarımızın yazılarını bölmek istemedik, bazı konular uzun oluyor, uzun yazıları bölmüş olsak konu bütünlüğü kaybolacak hem de bir sonraki dergiyi beklemek gerekecek. Bu nedenle sayfamızı artırıp iki sayıyı birleştirdik.

Bedir KARAHAN (k.s.) Efendi'den

Seherlerde güller açılır
Mümin müslüman seçilir
Sana hülleler biçilir
Hakk'a yalvar seherlerde

Meyil eylersin dünya malına
Ecel dolanır tatlı canına
Bakmaz senin genç yaşına
Hakk'a yalvar seherlerde

Bakmazsın hallerine
Doymazsın dünya malına
Azrail biner dalına
Hakk'a yalvar seherlerde

Şu dünyanın sonu yalan
Uyanın kardeşler galan
Yatar mı müslüman olan
Hakk'a yalvar seherlerde

Uyanırsan oku Kur'an
Bunu emreledi Sübhan
Ahiret gününe inan
Hakk'a yalvar seherlerde

Seherde öter kuşlar
Zikr eder dağlar taşlar
Müminler duaya başlar
Hakk'a yalvar seherlerde

Şu dünyayı fikir eyle
Hallerine şükür eyle
Uyu uyan zikir eyle
Hakk'a yalvar seherlerde

Sefir Bedir nedir ahın
Bayağı çoktur günahın
Affeder seni Allah(cc)'ın
Hakk'a yalvar seherlerde

GEVŞEMEYİN,
ÜZÜLMİYİN,
EĞER HAKİKATEN İNANIYORSANIZ,
ÜSTÜN OLAN SİZSİNİZ.

ÂLİ İMRAN SURESİ 139.

Salabe b. Hatibi'l-Ensari

Muhammed Arap KARAHAN

“Onlardan (münafıklardan) kimi de, “Eğer ALLAH (C.C.) lütuf ve Kereminden ihsan ederse mutlaka zekâtını vereceğiz ve gerçekten salih kimselerden olacağız.” diye ALLAH’a (C.C.) ant içtiler. (Fakat) ALLAH Celle Celalühü onlara lütfundan verince onda cimrilik edip (ALLAH’ın emrinden) yüz çevirerek sözlerinden döndüler.” Tevbe:75-76

Allah'ın rahmeti ve bereketi cümle müminlerin üzerine olsun. Salat ve selam Peygamber Efendimizin(SAV), ehlinin ve ashabının üzerine olsun.

Kıymetli kardeşlerim, dergimizin bu sayısında sizlere imtihandan bahsedeceğim. Allah-û Teâlâ Ayet-i Kerimede buyuruyor ki: ' Andolsun ki sizi biraz korku ve açlıkla, bir de mallar, canlar ve ürünlerden eksilterek deneriz. Sabredenlere müjdele.' (Bakara suresi 155. Ayet). Allah-u Teala'nın ayeti kerimede de buyurduğu gibi kullarını muhakkak imtihan edecek. Bu bazen fakirlikle olur bazen de zenginlikle olur. Şöyle ki Allah kula zenginlik verir, bol rızık verir bu onun için aslında bir imtihandır. Bu zenginlikle kibirlenilmemelidir. Fakirleri hor görmemelidir. Mallarının şükrünü eda edebilmelidir. Malların şükrünü eda edebilmek zekat vermekle, tasaddukta bulunmakla ve cömertlik etmekle olur. Fakir fakarayı gözetmekle olur. Bu konuyla alakalı sahabe-i kiramdan bir hatıra anlatmak yerinde olacaktır.

"Salabe b. Hatibi'l-Ensari, Peygamber Mescidi'ne devam ederdi. Öyle ki, Peygamber Efendimiz (SAV) ona, "Mescidin Güvercini" lakabını vermişti. İbadet ve taat'a da öylesine hevesli ve meraklı idi ki, güneşte ısınmış kızgın taşların ve toprağın üzerine çokca secde ettiği için alnı nasır tutmuş, neredeyse devenin dizine dönmüştü. Mescidde uzun uzun vakit geçiren Salabe daha sonraları aceleyle mescidden çıkmaya başlamıştı.

Bir gün Peygamber Efendimiz (SAV), Salabe'ye , "Ey Salabe ! Sana ne oluyor da münafiklar gibi aceleyle mescidi terk ediyorsun ? " buyurdu. Bunun üzerine Salabe Efendimiz'e (SAV) dedi ki : "Ya Resûlullah ! Öyle bir fakirlik içindeyim ki , evimizde şu üzerimde bulunan elbiseden başka elbise yoktur. Onun için bu elbiseyi hanımımınla beraber giyiyoruz. Ben namazımı eda ettiğim gibi biran önce eve gidiyorum ki, hanımımın elbiseyi vereyim de namazını vakti

geçmeden eda etsin. İşte acelem bundandır. Ne olur bizim için ALLAH'a(C.C.) dua etseniz de bize mal verse, böylece fakirlikten kurtulalım."

Salabe böyle deyince, Efendimiz (SAV) ona : "Sana yazık olur ya Salabe, şükrünü eda edebileceğin az mal, şükrünü eda edemeyeceğin çok maldan daha hayırlıdır." buyurdu. Salabe ısrar etti: "Ya Resûlullah ! Bizim için dua buyursanız da Cenab-ı Hâk bize ihsanda bulunsa ." Bunun üzerine Efendimiz tekrar, onu bu ısrarından vazgeçirmek için : "Ya Salabe ! Sen ALLAH'ın (C.C.) Resûlü gibi olmak istemez misin ? Nefsime kudret elinde olan ALLAH'a (C.C.) yemin ederim ki , altın ve gümüşle yüklü dağların benimle gelmesini istesem, elbette benimle koşarlardı. Ama ben biliyorum ki , dünya ahirette nasibi olmayanların nasibidir."

Efendimiz (SAV) böyle buyurmasına rağmen, Salabe nedense anlamak istemedi. Halbuki ALLAH'ın (C.C.) Resûlü bir şey buyurduysa bunda bir hikmet vardır. Bir kere söyledin , vazgeçmeni istedi. Hadi bir kere daha ısrar ettin, tekrar vazgeçmeni istedi. Anlasana ! Efendimiz (SAV) Peygamberlik ferasetiyle gördü ki sana mal yaramayacak, o malı isteme ki , o mal seni helak edecek. Şayet sana fayda getirecek olsaydı Efendimiz (SAV) hemen dua ederdi. Ama buna rağmen Salabe ısrarında devam edip tekrar üsteledi ve : "Ya Resûlullah ! Ne olur benim için dua buyur da, ALLAH bize ihsan da bu-

Reşahat

lunsun. Seni Hak Peygamber olarak gönderen Cenab-ı Hâk'ka yemin ederim ki, beni mal ile rızıklandırmasını ALLAH'tan (C.C.) istersen, malımda hakkı olan hak sahiplerinin hakkını mutlaka ödeyeceğim." diye ısrar etti. Bunun üzerine Efendimiz (SAV) ellerini açtı ve "Ya Rabbi ! Sen Salabe'ye ihsan eyle" diye üç defa dua buyurdu.

arttı, sürü öylesine çoğaldı ki, gün geldi sadece Cuma namazlarına cemaate iştirak etmeye başladı. Sürüsü biraz daha artınca Medine vadisi de almadı. Böylece sürülerini başka vadilere götürmek zorunda kaldı. Bundan böyle artık Cuma namazlarına da gelmemeye başladı. Artık Mescid-i Nebevi'den tamamen uzak kalmıştı. Ne acı bir şeydi ki, Resûlullah (SAV) Mescid-i

Tabii sonraları Mevlâ Teâlâ , Salabe'ye mal ihsan etti. Salabe bir miktar koyun edindi. Koyunları birden bire çoğaldılar. Hatta o kadar ürediler, o kadar çoğaldılar ki, koyun sürüsüne Medine sokakları dar gelmeye başladı. Oraları dar gelince sürüsünü Medine vadisine indirdi. Böylece Mescidi Nebevi'den de uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Daha evvel beş vakit namazını Efendimiz'in (SAV) ardında eda ederken , şimdi ancak öğle ve ikindi namazlarını eda edebiliyordu. Efendimiz'in (SAV) duası bereketiyle Salabe'nin malı günbegün artıyordu. Öylesine

Nebevi'nin imamiyken, herkes Efendimiz'in (SAV) arkasında namaz kılmak için can atıyorken, o mal Salabe'yi nasılda uzaklaştırmıştı. Ne Resûlullah'ı (SAV), ne de Sahabe-i Kiram'ı görebiliyordu artık.

Efendimiz (SAV) bir gün Salebe'yi sordu. Ashab'ı Kiram, "Ya Resûlullah ! Salabe'nin koyunları o kadar çoğaldı ki, Medine'nin vadileri onun sürüsünü almadığı için, o da uzak vadilere çıktı" dediler. Bunun üzerine Efendimiz(SAV), "Yazık ! Salabe'ye çok yazık." buyurdular.

Tabii bu arada yeni yeni ayetler nazil oluyor-

du. Ashab-ı Kiram bu ayeti kerimeleri işittikleri gibi büyük bir aşk ve şevkle amel etmeye koyuyorlardı. Ve nitekim malların zekâtıyla alâkalı şu ayet geldi. “Onların mallarından bir zekât al ki , onunla kendilerini temize çıkarmış , mallarına bereket kazandırmış olasın.” Tevbe:103

ALLAH-u Teâlâ Hazretlerin'den böyle bir emir gelince, Efendimiz (SAV) zekâtların tahsili için bazılarını görevlendirdi. Ve zekât ayetini yazdırıp, mü-minlerden zekât almaları için onları etrafa gönderdi. Bu tahsildarlar nereye gittilerse memnuniyetle karşılandılar ve kabile halkı zekâtlarını kendilerine takdim ettiler. Bu arada dağların taşların bile almadığı kadar çok sürüleri olan Salabe'ye de uğradılar. Resûlullah'ın (SAV) yazdırmış olduğu, içinde ALLAH'ın (C.C.) farz kıldığı zekât ayeti de bulunan mektubu bu durumu ona bildirdiler. Ve ondan malının zekâtını vermesini istediler. Tabii bu haber Salabe'nin hoşuna gitmedi. Bu kadar kırkta biri kim bilir ne kadar çok tutacaktı. Gecisini gündüzünü birbirine katmış ve bu kadar mal edinmişti, şimdi bir çırpıda bunu vermek Salabe'ye zor geldi herhalde. Resûlullah'ın(SAV) sohbetlerinden Ashab-ı Kiram'dan , cemaatten , o atmosferden epeyce uzak kaldığı için , işin ciddiyetini de kav-

rayamadı ve çok ağır, söylenmemesi gereken bir söz sarfetti. Kendisine gelen Resûlullah'ın (SAV) tahsildarlarına “Sizin bu istediğiniz ancak bir haraçtır veya haracın benzeridir. Siz şimdi gidin de ben bunu iyice bir düşüneyim.” dedi. Hey gidi Salabe neyi düşüneceksin. Elinde avucunda hiçbir şey yokken zenginlik için Resûlullah'a (SAV) yalvarmadın mı ? Şayet ALLAH (C.C.) mal ihsan ederse “malımda hakkı olan hak sahiplerinin hakkını mutlaka ödeyeceğim” diye Resûlullah'a (SAV) söz vermedin mi? O zaman bir tek elbisen varken şimdi davarını, sürünü dağlar taşlar almıyor vadilere sığmıyor, o kadar zengin olmuşsun da şimdi verdiğin sözü unutup düşünüyü diyorsun. ALLAH'ın (C.C.) ayeti nazil olmuş, bu konuda emir buyurmuş, Resûlullah (SAV) elçi göndermiş, malının zekâtını fakirin hakkını versene ! Hâla neyi düşüneceksin ? .

Bu hadise üzerine Salabe'nin içine düştüğü bu korkunç durumu beyan eden ayetler nazil oldu. Mevlâ Teâlâ şöyle buyuruyordu : “Onlardan (münafıklardan) kimi de, “Eğer ALLAH (C.C.) lütuf ve Kereminden ihsan ederse mutlaka zekâtını vereceğiz ve gerçekten salih kimselerden olacağız.” diye ALLAH'a (C.C.) ant içtiler. (Fakat) ALLAH Celle Celalühü onlara lütfundan verince onda cimrilik edip (ALLAH'ın emrinden) yüz çevirerek sözlerinden döndüler.” Tevbe:75-76

Salabe'den eli boş dönen bu iki tahsildar Efendimiz'in (SAV) yanına dönünce, durumu anlatmak için daha ağızlarını bile açmadan Peygamber Efendimiz (SAV) iki defa “Yazık! Salabe'ye çok yazık! “ buyurdular.

Bu olayın vehametini anlayan Hz Ömer (R.A.) derhal bineğine atladığı gibi uçarcasına Salabe'nin bulunduğu yere geldi. Onu buldu ve : “Sana yazıklar olsun Ya Salabe! Helâk oldun! Senin hakkında korkunç bir ayet nazil oldu.” deyince Salabe birden telaşlandı. Birden akli başına geldi. İstenen zekâtı vermek bir tarafa ne

Reşahat

kadar ağır laflar söylemişti. Salabe ne büyük bir hata yaptığının farkına varıyordu. Hemen malının zekatı ne tutuyorsa fazla fazla sürüsünden ayırdı ve onlarla beraber yola koyuldu. Süratle Medine'ye varıp Peygamber Efendimiz'in(SAV) huzuruna çıktı. Özürlü dileyip affını talep ederek, getirdiği zekâtını kabul buyurmasını istedi.

Efendimiz Aleyhis Salatü Vesselam, Salabe'nin hiç beklemediği bir cevap verdi ve buyurdu ki : "Cenab-ı Hâk senden zekâti kabul etmememi emretti." Salabe hakikaten helak olmuştu. Bu cevap üzerine dövünmeye, başına topraklar saçmaya başladı.

Resûlullah'ın(SAV) ömrü hayatında onun zekâtını kabul etmedi. Efendimiz ahirete irtihal edince, Hz Ebu Bekir halife oldu. Bunun üzerine Salabe zekâtını Hz Ebu Bekir'e getirdi, ama o "ALLAH'ın (C.C.) alma diye emir buyurduğu ve Resûlullah'ın(SAV) da almadığı bir zekâti, bende almam! " diyerek kabul etmedi. Sonra Hz Ömer halife oldu. Onun hilafetinde de bir ümit geldi ve adeta bir servet derecesindeki zekâtını Hz Ömer'e takdim etti. Bu zekâti Hz Ömer'de kesinlikle kabul etmedi ve Salabe Hz Osman'ın hilafeti zamanında helak olup gitti." Bu kıssadan da anlaşıldığı gibi zenginlikte bir imtihandır.

Allah bizi bazen evlatlarla, bazen de sağlık ve sıhhatimizle imtihan edecek. Evlatlarla da imtihan eder. Evlatlarımız bizlere asi olabilir. Onlara karşı sabırlı davranmamız gerekir, isyan etmememiz gerekir. Tamamen evlatlara düşkünlük gösterip de Allah'ın emir ve yasaklarını ihmal etmememiz gerekir. Evlatlarımıza Allah'ın emir ve yasaklarını iyi öğrettikten sonra Allaha tevekkül ederek sabretmeliyiz. Allah-u teala bizi canlarımızla da imtihan eder. Şöyle ki bazen hastalık verir sakatlık verir. Çaresiz dertler verebilir. Kişi isyan etmemelidir. Şifasını aradıktan sonra Allaha tevekkül etmelidir. Bu sıkıntı geçmiyor diye isyan etmemelidir. Bazen de sıhhat verir, afiyet verir, sağlık verir. Bu da bizim için bir

imtihandır. Kişi her zaman mütevazî olmalıdır ve sıkıntım yok diye mütevazî olmalıdır. Sıkıntım yok diye Allah'a şükretmelidir. Sıkıntısı olanları unutmamalı ve onlara yardımcı olmalıdır.

Kul yaşadığı hayatta her şeye hikmet gözüyle bakmalıdır. Yaşanan olaylarda neden böyle oldu, niye böyle oldu diye itirazlara düşmemelidir. Hatayı, kusuru hep kendinde aramalıdır ve sabırlı olmalıdır. Peygamber Efendimiz (SAV) bir hadisi kutside ; " Bazı mümin kullarımın imanını fakirlik korur. Onu zengin etsem ahlakı bozular. Bazı mümin kullarımın imanını zenginlik korur. Onu fakir etsem kalbi bozular. Bazı mümin kullarımın imanını sıhhat korur. Onu hasta etsem edebi bozular. Bazı mümin kullarımın imanını hastalık korur. Onu sıhhatli etsem hali bozular." buyurmuştur. Allah-u teala her şeyi dengeli yaratmıştır. Bize düşen Allah'a tevekküllü olup musibetlere karşı sabretmektir. Ve Allah-u tealaya -

'Yarabbi kaldıramayacağımız yük yükleme' diye dua etmektir. Buraya kadar anlattığımız bildiğimiz zahiri imtihandır. Peygamber Efendimizin-büyük cihat- diye nitelendirdiği manevi imtihan da vardır. Dergimizin bir sonraki sayısında ona değineceğiz İnşallah-u teala.

Selam ve dua ile....

İLÂHÎ

Yaşar ARI

Kevenli ile Kırk geçitin arası
Hergün akar şerbet şerbet orası
Sıra artık Şeyh Arab'ın sırası
Bir sen iç Efendim bir de bana ver

Seni bırakmışlar bizlere vekil
Boş lafa gerek yok ayındır fikir
Şu bal şerbetin içemezsin fakir
Bir sen iç Efendim bir de bana ver

Müritler de sıra sıra geldiler
Haktan olduğunu onlar gördüler
O kutubun vekilini buldular
Bir sen iç Efendim bir de bana ver

Uslan artık deli gönlüm uslan
Gövdeli dağının gülüne yaslan
Muhammed Arab'ın elinden beslen
Bir sen iç Efendim bir de bana ver

Bir ateş düştü de yanıyor içim
Düşmüşüm aşkına Resule açım
Kevser ırmağından bir yudum içim
Bir sen iç Efendim bir de bana ver

PEYGAMBER EFENDİMİZİN ÜMMETİNE OLAN SEVGİSİ

Sümeyye ÇABUK

Reşahat

Peygamber efendimiz ümmetine çok düşküdü. Onlara bir şey olursa kendisi de üzülür, ağlar, dua ederdi. Nitekim Kuran-ı Kerim’de şöyle buyrulmuştur: “Size kendi aranızdan öyle bir peygamber geldi ki sıkıntıya düşmeniz ona ağır gelir. Kalbi sizin için titrer. Müminlere karşı pek şefkatli ve merhametlidir.” (tevbe 9/128) Ümmetine karşı olan sevgisi tarif edilemez. Fakat bizler de ona layık olabilmek için yolundan gitmeliyiz. Onu kalben anıp dualar etmeliyiz. O ki seyyidül beşer ve rahmet peygamberi... Onun mübarek yüzü ay gibi parlar. Temiz yüreğiyle herkesi kendisine bağlar. O, ümmetini hiç ayırmadan sever.

Bir gün efendimiz (sav) ümmetine olan düşkünlüğünü şu şekilde anlatır:

“Ahh keşke bana doğru gelen kardeşlerimi görsem de içlerinde şerbetler olan kaselerle onları karşılasam! Cennete girmeden önce onlara kevser havuzundan içirsem!” demişti.

Sonra ona şöyle cevap verdiler: “Ey Allah’ın resulü, bizler senin kardeşin değil miyiz?” Efendimiz ise şöyle buyurmuştur. “Sizler benim arkadaşımsınız. Benim kardeşlerim beni görmedikleri halde bana inanırlar. Mutlaka ben rabbimden sizinle ve beni görmeden iman edenlerle gözlerimi aydınlatmasını istedim.” Demişti. Rabbim bizleri ona layık eylesin. Salat-ü selam iki cihan serverinin üzerine olsun.

Sen ki âlemlere rahmet olan
Ümmeti için hep ağlayan
Daim kendini aşkta bulan
Ne güzel yaratmış seni yaradan

Vessellam..

DERNEK FAALİYETLERİ

Yılmaz KARAHAN

Bu yıl dergahımız tam bir şantiyeye dönmüştür, Elektrik tesisatı yenilenmiştir. Komple boya badana, çatı tamiri yapılmıştır, sorunlu olan mutfak duvarı yıkılıp tekrar duvar yapılarak mutfak tabanına fayans yapılmıştır, eksiklerini tamamlamak için çalışmalarımızı aksatmadan sürdürmekteyiz.

Mutfak Tadilatı Yapılırken

Mutfak Tadilatı Yapıldıktan sonra (Duvarlar yenilenip, elektrik tesisatı döşendi, fayans işlemleri gerçekleştirildi.)

Reşahat

Dergahımızın boya, badana işleri yapılırken

Dergahımızın son hali

Adana cemaatimizin 03 Nisan - 13 Nisan tarihleri arasında yapmış olduğu kermes resimleri

Adana cemaatimizin 03 Nisan - 13 Nisan tarihleri arasında yapmış olduğu kermes resimleri

Reşahat

Kayseri cematimizin 20 Mayıs - 30 Mayıs tarihleri arasında yapmış olduğu kermes resimleri

Muhammed Arap KARAHAN Efendimizin kermes ziyaretinden

Kayseri cematimizin 20 Mayıs - 30 Mayıs tarihleri arasında yapmış olduğu kermes resimleri

Kayseri cematimizin 20 Mayıs - 30 Mayıs tarihleri arasında yapmış olduğu kermes resimleri

Pınarbaşı Kirkgeçit Köyü Dergahımızın Kur'an Kursu Talebeleri

Pınarbaşı Kirkgeçit Köyü Dergahımızın Kur'an Kursu Talebeleri

Pınarbaşı Merkezdeki Karahan Kız Kur'an Kursu Öğrencileri

İstanbul Cemaatinin Kur'an Kursu Öğrencileri

Reşahat

Muhammed Arap KARAHAN Efendi'nin Adana Ziyareti

Muhammed Arap KARAHAN Efendi'nin Adana Ziyareti

21 Mayıs Kahramanmaraş Afşine bağlı Nadir Köyü Geleneksek İstişare Toplantısından

21 Mayıs Kahramanmaraş Afşine bağlı Nadir Köyü Geleneksek İstişare Toplantısından

YASİN SURESİ MEAL VE TEFSİRİ

Hatice GÜREL

I. BÖLÜM

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla Başlarım. Hamd Alemlerin Rabbi olan ve Kur'an-ı vahyeden Allah'a; salât ve selam hikmetli vasıflara sahip olan Hz. Muhammed (s.a.v.)'e olsun.

SURENİN TAKDİMİ

Yasin suresi Mekke döneminde nazil olmuştur. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) elçi olarak gönderilmesinin beşinci yılında bir bütün halinde indirilmiş olup, 83 ayettir. Adını ilk ayetindeki Huruf-u Mukattaa'dan alan Yâ Sin harflerinden

almıştır. Nüzul sırası 41'dir. Elimizdeki Kur'an'a göre 36. suredir.

- Kelime sayısı 727
- Harflerinin sayısı 3000'dir.

Bu surede, kalbin amelleri, tevhid ve haşır anlatılmaktadır. Allah (c.c.), inancın merkezi konumundaki insanın kalbini, Kur'an-ın kalbi olan Yasin ile diriltmeyi, gafletten ve şeytana uymaktan kurtarmayı murat etmektedir.

Yasin suresi; şirk inancının hâkim olduğu Mekke toplumunda, Müslüman fertlere tevhid, risalet, ahiret, ahlak, merhamet, şükür ve tefekkür inancı kazandırmıştır.

YASİN SURESİNİN DİĞER İSİMLERİ

AZİME: Şerefli.

MUİMME: Dünya ve ahiret sıkıntılarını bertaraf eden.

MUDAFİA-İ KADIYE: sahibinden sıkıntılarını gideren, hayırları celbeden.

KALB-İ KUR'AN: KUR'AN'IN KALBİ

Surenin Faziletleriyle İlgili Hadis-i Şerifler:

1. “Her şeyin bir kalbi vardır. Kur'an-ın kalbide Yasin'dir. Kim Yasin'i okursa Allah onun okumasına, Kur'an-ı on kere okumuş gibi sevap yazar.” (Sünenü't-Tirmizi)

2. “Yasin Kur'an-ın kalbidir, Allah'ı (c.c.) ve ahiret gününü arzu ederek Yâsin okuyan

kimsenin geçmiş günahları affedilir. Onu ölülerinize okuyunuz.” (Sünenü'n Nesai)

3. “Her şeyin bir kalbi vardır. Kur'an-ın kalbi de Yasin'dir. Ümmetinden her insanın kalbinde Yasin suresinin olmasını arzularım.” (Ahmed b. Hanbel Müsned)

İmam Gazali, Yasin'in Kur'an-ın kalbi kabul edilme sebebini, “sûrede haşrin ve neşrin (kıyamet olaylarının) en edebi ve en güzel bir şekilde anlatılmış olduğunu, haşir ve neşri kabul etmenin de imanın kalbi mevkiinde bulunduğunu” beyan etmiştir.

Surenin Hedefleri:

- Kur'an-ı Kerim'in ilahi vahiy olduğunu bildirmektir. Hz. Muhammed (s.a.v.)'in konumunu yüceltmektir. İnkarcıları Allah'ın (c.c.) azabı ile tehdit etmektedir. Davette sabır ve sebat eğitimi vermektedir. Risaleti ispatlamaktır.

- Akidenin (itikad) özü olan tevhidi, insanın özü olan kalbe hâkim kılmaktır. İtikadı sağlam bir nesil yetiştirmeyi hedeflemektedir.

- Hz. Peygamber (s.a.v.)'in ve Kur'an-ın doğruluğunu tasdik etmektedir. Peygamber (s.a.v.)'e itaati sağlamak ve insanların Kur'an'a tabi olmalarını hedeflemektedir.

- Allah'ın (c.c.) varlığını, birliğini kabul etme ve öldükten sonra dirilmenin ve hesabın hak olduğu inancını topluma hâkim kılmaya hedeflenmektedir.

- Dünyada insana verilen nimetlerin sahibi Allah (c.c.)'tır. O'na ibadet ve şükür insan için gereklidir.

Bismillâhirrahmanirrahim

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla başlarım.

1. Yâ, sin.
2. Hikmet dolu Kur'an'a yemin ederim ki,
3. (Resûlüm!) Hiç şüphesiz sen, gönderilmiş (peygamberlerdensin.)

Reşahat

4. Dosdoğru bir yol üzeresin. (üzerindesin.)

5. 6. (Bu Kur'an,) yegane galip/yüce ve merhametli olan (Allah) tarafından, babaları (tevhid ile) uyarılmayan, bu yüzden kendileri de gaflet içinde kalan bir kavmi uyarman içindir.

1) Andolsunki onların (inkârlarından dolayı) çoğunun üzerine (azap hakkındaki) o söz gerçekleşti. Artık onlar iman etmezler.

2) Biz, onların (şirk ve küfürde direnmelerinden dolayı) boyunlarına bukağılar/ demir halkalar geçirdik ki, bunlar çenelerine kadar (dayanmış)tır; onun için başları (ve burunları) dikleşmiştir.

3) Onların hem önlerine bir set, hem arkalarına bir set çektik. Hem de onları kuaştıp sardık. Artık onlar (hakikati) göremezler.

4) Onları (azaba karşı) uyarsan da, uyarman da birdir; iman etmezler.

5) Sen ancak zikre (Kur'an-a) uyan ve görmediği (halde) Rahman (olan Allah (c.c.))'dan korkan kimseyi uyarabilirsin. İşte sen, onu mağfiret ve güzel bir mükâfatla müjdele!

6) Hiç şüphesiz ölüleri biz; (sadece) biz diriltiriz! Önden gönderdikleri şeyleri ve (bıraktıkları iyi veya kötü bütün) eserleri yazarız. (Zaten biz) her şeyi apaçık bir kütük (ve tutanak olan Levh-i Mahfûz')da sayıp (zaptet) mişizdir.

TEFSİR

(Ayet 1-12)

Hz. Peygamberin Nübüvveti ve Kavmini Uyarması:

Yasin suresinin mukaddimesi niteliğinde olan bu bölümde; Allah (c.c.) Peygamberinin (s.a.v.) sadık olduğunu ifade eder. Risalet, tevhid ve ahiret konularında insanları hakka davet için Hz. Muhammed (s.a.v.)'e Kur'an-ın verildiğinden bahseder. Küfürde ısrar eden inkarcıların manen iman yollarının kapatıldığına örnekler verilerek işaret edilir. İnsanın diriltiip hesaba çekileceğini anlatır.

Bismillâhirrahmânirrahim.

1) Yasin. Huruf-u Mukataa yani ayrı ayrı okunan harflerdendir. İki harften müteşekkildir.

❖ İbn abbas'tan gelen ricayete göre Habeş veya Tayy kabilesinin dilinde, "Ey insan" demektir. Hasan Basri, Said B. Cübeyr, İkrime ve Mukatil B. Süleyman bu görüştedir. (*Zâdü'l Mesir fi İlmi't Tefsir*) Bu harfler ile neyi kastettiğini en iyi Allah (c.c.) bilir.

2) Kur'an, noksan sıfatlardan münezze, kemal sıfatlarla muttasıf; ilmi, iradesi ve hükümleriyle bütün alemleri kuşatmış olan; dolayısıyla görülen ve görülmeyen her şeyi bilen Alim, Habir, Kadir olan Allah'ın kelimidir. Onda madde ve mânâ âlemleriyle ilgili hakikatler vardır. O nedenle Kur'an'daki bilgilerin hepsi, mutlak doğrular ve hikmetlerdir.

Kur'an aynı zamanda muhkem ve mükemmeldir. Onun önünden ve ardından ona batıl gelip giremez. Ve hiçbir şey ona zarar veremez.

3) “Sırat-ı Müstakim” ifadesiyle şu mesajlar verilmiştir. Ey Muhammed! Sen sağlam bir din, insani bir hayat biçimi ve adil yasalardan oluşan dosdoğru yol üzerindesin.

4) Kur’an-ın ihtiva ettiği Sırat-ı Müstakim Sen, kendisinde eğrilik ve bozukluk bulunmayan dosdoğru yol üzerindesin. Bu yol, senden önceki peygamberlerin dini olan İslam dinidir. Onlar Allah (c.c.)’ın birliği inancını ve O’na imanı getirmişlerdir. Bu yol İslam dinidir.

5) Bu nurlu ve hidayete erdiren Kur’an-ı Kerim, mülkünde aziz ve mahlûkatına karşı merhametli, izzet sahibi Yüce Allah (c.c.) tarafından indirilmiştir.

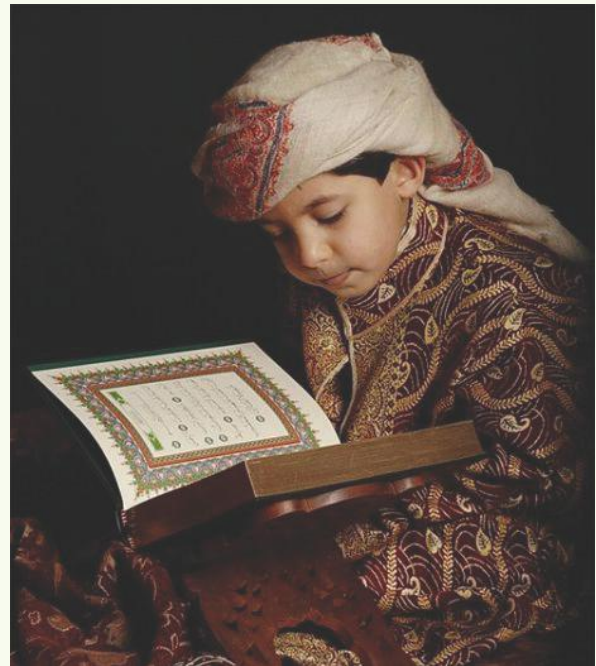
6) Ey Peygamber! Fetret devrinin uzaması sebebiyle, kendilerine ne bir peygamber ve ne bir kitap gelmiş olan Arapları bu Kur’an’la uyarman için onu indirdik. Uyardıktan maksat, onları Allah’ın azabından korkutmaktır, uzun süreden beri uyarılmadıkları için Araplar, hidayet ve imandan gafilirdiler. Şirk ve puta tapma karanlıkları içerisinde bocalamaktadırlar. Bundan sonra Yüce Allah (c.c.), müşriklerin inkâr yalanlamada ısrar etmeleri sebebiyle azaba müstahak olduklarını açıklamak üzere şöyle buyurdu.

7) Ayetin başındaki kendisinden sonra gelen kısmın, mahfuz bir yeminin cevabı olduğunu gösterendir. Yani, Allah’a and olsun ki, inkârda ısrarları ve uyarıyı dinleyip öğüt almamaları sebebiyle o müşriklerin çoğuna cehennem azabı vacip oldu. İşte bunun içindir ki ey Peygamber! Onlar senin, kendilerine getirdiğin kitaba inanmazlar. Bundan sonra Yüce Allah, onların iman etmeme sebebini açıklayarak şöyle buyurdu.

8) Bu ayet müşriklerin sapıklık hususundaki durumlarını tasvir etmekte ve onların halini, eline kelepçe vurularak boynuna bağlanmış, dolayısıyla eğemeyecek bir şekilde

başını yukarı kaldırmış bir kimsenin haline benzetmektedir. Celaleyn müellifi şöyle der: Bu bir temsildir. Maksat, onlar imana gelmezler ve ona baş eğmezler. Yani kendilerine bedbahtlık damgası vurulmuş olan müşrikleri biz, boynuna tasma takılıp elleri çenesinin altından boynu ile kelepçelenmiş olan kimse gibi yaptık. Böylece başı dikilip kaldı. Mukmah “başını kaldırmış olan” demektir. Âyette “eller” söylenmeyip tasma ve boynun zikriyle yetinildi. Çünkü “gull” kelimesi, elleri boyunla birlikte bağlayan tasma için kullanılır. Dolayısı ile bu tasmalar onları hakka dönmeye bırakmaz, boyunlarını hakka doğru çeviremezler, başlarını eğemezler, hakkı göremeyecekleri veya etrafa bakamayacakları bir şekilde gözlerini kapatırlar.

9) Ebussuûd bu ayeti şöyle tefsir eder: Bu âyet önceki benzetme âyetinin devamı ve tamamlayıcısıdır. Yani onların önüne büyük bir set çektik. O setlerle, gözlerini kapadık, dolayısı ile onlar, kesinlikle hiçbir şeyi göremezler.

Çünkü onlar korkunç iki set arasında mahsur kalmışlardır. Bu onların hallerinin son derece

Reşahat

kötü olduğunu cehalet ve azgınlık zindanlarında hapsedilmiş olduklarını delillere ve mucizelere bakmaktan mahrum kaldıklarını açıklar.

10) Ey Peygamber! Senin onları korkutman da korkutmaman da onlara göre birdir. Çünkü aklını sapıklık karanlıklarının örttüğü, kalbinde taşkınlık arzularının yuvalandığı bir kimseye ikazlar ve engeller fayda vermez. Bu sebeple onlar iman etmezler. Çünkü uyarma, ölü kalpleri diriltmez. O ancak imanı almaya hazır olan diri kalbi uyarır. Bu, Peygamber (s.a.v.) için bir teselli ve müşriklerin kalplerinde bulunan azgınlık ve taşkınlık gerçeğini açığa çıkarmadır.

11) Ey Peygamber! Senin uyarman ancak, Kur'an'a inanan ve ondaki ayetlerle amel eden kimselere fayda verir. Ve kendisini görmediği halde Allah(c.c.)'tan korkanlara fayda sağlar. İnsan uyarıdan faydalanınca müjdeye layık olmuştur. Yani, ey Peygamber! O kimseyi, günahlarını Allah(c.c.)'tan büyük bir bağışlama ve ahirette (naim cennetlerinde) değerli bir mükafat ile müjdele. Yüce Allah (c.c.) Peygamberlik işini anlattıktan sonra; öldükten sonra dirilme ve haşır olayını anlatmak üzere şöyle buyurdu.

12) Şüphesiz biz, onları öldükten sonra hesap ve ceza için kabirlerinden diriltiriz. Taberi şöyle der: Dünyada iken önden gönderdikleri iyilik ve kötülüğü, iyi ve kötü amelleri yazandan maksat mescitlere giderken bıraktıkları ayak izleridir. Cabir'den rivayet edilen bir hadiste o şöyle der: Mescidin yanındaki alan başta Selemeoğulları Mescidi'nin yanına taşınmak istediler. Bu durum Peygamber (s.a.v.)'e ulaşınca şöyle buyurdu: Ey Selemeoğulları! Evlerinizden ayrılmayın. Mescide gelirken bıraktığınız ayak izleri yazılmaktadır.

Bunun üzerine Selemeoğulları:

“Taşınmış olmamız bizi sevindirecek değildir dediler. Biz her şeyi veya her işi yazılı bir kitapta topladık ve zaptettik. O kitap amellerin yazıldığı

sayfalardır. Nitekim Yüce Allah (c.c.) meâlen şöyle buyurur: O gün, her insan topluluğunu amel defterleriyle birlikte çağıracağız. Bu defter onların yaptığı hayır ve şer hususunda şahittir. Burada İmamun Mübin'den maksat, “Ümmül Kitap (Â-i İmran, 3/7) olarak bilinen Levh-i Mahfuz'dur. (Bkz. Bûruc, 85/22)”. Bu da evrende olmuş ve olacak her şeyin yaratılmadan önce bir proje hâlinde kaydedildiği levh'dir: “Onların bilgisi Rabb'immin yanında bir kitaptadır.; Rabb'im şaşmaz ve unutmaz.” (Taha 20/52); “İşledikleri her şey sayfalarda mevcuttur; küçük, büyük hepsi satır satır yazılmıştır.” (Kamer, 54/52, 53)

Ayetlerde Geçen Bazı Kelimelerin Anlamları:

HAKEME: Fiili, ıslah etmek için bir tür alıkoyma, engelleme, hayvanın yular ile kontrol altına alınması, zayıf, akıllıyı kontrol altında tutma, bir şey hakkında hükmetme, karar verme anlamlarına gelir.

HAKEME: Kelimesi, telifinde ve nazmında hikmet sahibi Kur'an demektir.

SIRAT: Kelimesi, doğru yol demektir.

MÜSTAKİM: Kelimesi, maksada ve gayeye ulaştırılan en kısa yol demektir.

TENZİL: Kelimesi, yavaş yavaş indirmektir. “Nüzûl” ise, yüksekten aşağıya inmek, düşmek anlamındadır. Tenzil, medih için olup indirilmiş manasında mastardır. Kur'an bir kerede inmedi, peyderpey indirildi demektir.

İNZAR: Kelimesi, içinde korku ve uyarı bulunan haber, elim bir akıbetin haber verilmesidir.

TEBŞİR: Kelimesi ise, içinde sevinç olan haber demektir. İnzar Kur'an'da, uyarma ve uyarıcı anlamındadır.

ĞAFİLUN: Kelimesi, ezberde az tutulan ve az dikkatten dolayı insanda meydana gelen sehiv/yanılma ğafil ve habersiz olma anlamlarında kullanılır.

HAK: Kelimesinin aslı uygunluk ve uyumluluktur. Sabit oldu, meydana geldi, gerekli oldu. Bir şeyi hikmetin gereği olarak yaratana hak; hikmetin gereği olarak yaratılan şeye de hak; bir şeye gerçekte olduğu şekilde uygun biçimde inanmaya da hak denir.

Yine gerektiği yerde, gerektiği kadar, gerektiği zaman ortaya konan fiil ve söze de hak adı verilir.

A'NÂK: Kelimesi, boyun anlamındaki “unuk” kelimesinin çoğuludur. **Boyun:** Bir Organdır.

EĞLÂL: Kelimesi, kendisiyle bağlanılan ve organları ortasına alan bağ, zorlamak, azap etmek, esirlik manasıyla boynu saran ve boyun ile beraber iki veya bir eli de bu bağla, hapsedilenin boynuna geçirdikleri demir toka/halka, kelepçe denilen demir bir bağlıdır.

MUKMEH: Mukmehun kelimesi, gözleri kapatıp başı yukarı kaldırmak, buğdyın başakta olgunlaştıktan sonra, biçilip toplanmasına kadar ki dönemde aldığı isimdir. Bu dönemde buğday başağının dik durması ve boyun eğmemesini temsili bir anlatımdır. Deve inat edip su içmediği zaman Araplar: “deve başını yukarı dikti” derler. Mukmehun kelimesi ayette geçen anlamıyla, boyuna geçirilen bukağıdan dolayı başın hareket ettirilememesidir.

SED: “Sedden” kelimesi, sonradan yapılan

engel, duvar demektir.

ĞŞEYE: Kelimesi, örtmek, sarmak, bürüyüvermek, perdelemek, kuşatmak anlamlarına gelmektedir.

EZ_ZIKR: “Ezzikra” kelimesi, hatırlama, hatırlatma, hatırlatıcı (Kur'an ve elçi), anma, düşünme, uyarı, öğüt ve öğüt verip düşündüren Kur'an anlamındadır.

HAŞYET: “Haşiye” kelimesi, saygıyla karışık içine sevginin de yoğrulduğu, tazim ifade eden bir korku halidir. Daha ziyade bilinçli bir katkı için kullanılır.

RAHMÂN: Kelimesi, Allah(c.c.)'ın isimlerinden olan “Rahman” sadece ona mahsustur, başkası için kullanılamaz. Çünkü o rahmetiyle her şeyi kuşatmıştır.

ĞAYB: Kavramı, duyuyla algılanamayan, gizli, gizli bilgi ve insan bilgisinin kapsamına girmeyen her şey için kullanılır.

ESER: Kelimesi, bir şeyin varlığını gösteren delillerin, izlerin meyrana gelmesidir. Kişinin önceden işlemiş olduğu amelleri anlamındadır. Çoğulu “Âsâr” kelimesi olup; izler, alametler, belgeler anlamlarına gelmektedir.

İHSA: Kelimesi, sayı ile elde edilen bilgi, her şeyi kuşatan bilgi, her şeyi sayıp yazmaktır.

İMAM-I MÜBİN: İfadesi, Levh-i Mahfuz, ana kitap (olmuş ve olacak olan her şeyin üzerine kaydedildiği levha) demektir.

MÜBİN: Kelimesi, her şeyi ortaya koyan, açıkça gösteren şey anlamındadır.

FAYDALANILAN KAYNAKLAR

- * Saffetut tefasir / Tefsirlerin özü
- * Muhammed Ali Es-Sabuni
- * Hak dini, Kur'an dili
- * Elmalılı, Muhammed Hamdi Yazır
- * Sünenü't Tirmizi
- * Sünenü'n Nesai
- * Sünen-i Ebi Davud
- * Sünen-i İbn Mâce
- * Ahmed B.Hambel Müsned
- * Tefsir Usulü
- * İlahiyat Vakfı Yayınları Ansiklopedisi

KURTULUŞ VESİLEMİZ: SALİH AMEL

Mustafa MARAŞLI

Bismillahirrahmanirrahim. Konumuzu bir kıssa ile açalım.

Nebi Aleyhisselam'ın mübarek kerimeleri (kızı) Hz. Fatıma vefat ettiği zaman, cenazesini dört kimse alıp götürdüler. Götürenler: Hz. Ali efendimiz ile iki oğlu: İmam Hasan ve Hüseyin ve Ebu Zerril **Ğıfari** (radiyallahü anhüm) Hazeratı idi. Tam kabre götürdüklerinde Ebu Zer ayağa kalkıp:

“Ey kabir! Sen bilir misin ki, bu getirdiğimiz kimdir? Bu Nebi Aleyhisselam'ın mübarek kızı Fatıma (Radiyallahü anha) ve Hz. Ali'nin mübarek hanımı Fatımatüzzehra'dır. Hasan ve Hüseyin'in anneleridir.” dediğinde kabirden bir nida işitildi:

“Kabirler haseb ve neseb yeri değildir. Ancak ameli salih yeridir. Ben de ancak hayrı çok olan kalbi selim ve ameli halis olan

necat(kurtuluşa erer) bulur.”

Herkes cennete gitmek ister ama ameli bıraksa.

Sevgili kardeşlerim.Hak Teala(cc) alemleri yaratır iken; akledebilecek, kendisini Rab olarak tanıyacak, doğru ve yanlış gönlü süzgecinden geçirerek bilebilecek, abd olabilecek, emir ve yasaklarına riayet edebilecek bir topluluk yaratmayı da murad eyledi.melekut alemleri,hayvanat ve nebatat yukarıda sayılan sıfatlara haiz yaratılmadı. Bu büyük şeref sadece insanoğluna bahşedildi.

Sevgili okurlar,babamız Hz.Adem'den Sur'un üfürüleceği meçhul güne değin, insanoğlu bu sorumluluğu sırtına yüklenmiş ve rabbinin karşısında her daim imtihan halindedir. Bu öyle bir imtihan ki kolay ama zor,basit ama karmaşık,güzel ama korkutucu.

İşte bu noktadan sonra bizim kulluk şeklimiz önem addetmektedir.Halihazırda var olan dünya nüfusunun inkar eden(ateist) çok küçük bir kesimi hariç,yaradana inanmayan yoktur.Hepsi inancı doğrultusunda farklı ritüellere sahip ibadetler yapmaktadır. Biz ademoğlu iki sebebe binaen ibadet yaparız: birincisi dünya hayatında iç huzuru ve güveni yakalamak için. İkincisi ise perde açılıp gerçek ile karşı karşıya kaldığımızda rabbimize karşı mahçup olmamak ve vaat ettiği bahçenin sınırlarına dahil olabilmek için.

Kardeşlerim,Rab Teala(cc) Kuran'da ve sevgili rehberimiz(sav) hadislerinde;amelsiz imanın uçurumun sınırında durmaya benzediğini bizlere anlatmaya çalışmaktadır. Geçmişte salt bir **La ilahe illallah** demenin kulları cennete götüreceğini savunan Mürcie adlı batıl bir grup var idi. Şimdi o gruptan olduğunu dillendirenler yok ama fiilen onlara benzeyenler var. Yakın ya da uzak çevremiz amelsiz Müslümanlar ile dolu. Rabbimiz Yunus suresinde”**İman eden ve**

Salih amel işleyenlere gelince,imanlarından dolayı rableri onları altlarından ırmaklar akan nimet cennetlerine iletir.”buyurarak Mürcie zihniyetine uyarıda bulunmaktadır. Amelsiz bir şekilde kuru kuruya **“benim kalbim temiz”** mantığı münafıklığın bir alameti olmaktadır.

Kardeşlerim,Kuran'da 58 yerde **“iman eden ve salih amel işleyenler”** ifadesi birlikte zikredilmektedir. Demek ki amelin geçerliliği iman şartına bağlanmıştır. İmanın geçerliliği de tevbe şartı ile mümkündür. Öyle ise Müslüman toplum haricindeki kişi ya da toplulukların amellerinin,yaptıkları hayırlı ve güzel işlerin(dünyayı imar ve ihya etseler dahi) Allah katında herhangi bir değeri yoktur. Amelin kıymetinin olabilmesi için içinde imanı barındırması gerekmektedir. İmansız amel gölgesiz ağaç ,rüzgara yakalanmış saman çöpü gibidir.

Kulluk iddiasındaki kişi önce hatalarından tevbe ile kendisini dezenfekte etmek,iman ile ayağa kalkmak ve amel ile istikbalini zenginleştirmek zorundadır.

Yukarıda bahsi geçen kurtuluş ümidimiz dediğimiz salih amel nedir peki? Salih amel çok şümüllü bir kavramdır. Salih amel bedeni

Reşahat

ibadetlerin en büyüğü olan namaz,mali ibadetlerin en üstünü olan zekat,oruç vb.ile **sınırlı olmayıp**, usül,füru,farz,nafile,ibadet,m uamelat,Allah rızasına muvafık,salaha hizmet eden,hayra yarayan bütün faydalı amelleri içinde barındırır. Nefse ağır gelen vakit ve gece namazları,oruç,zekat,sadaka gibi zor olan amellerin yanı sıra(sadece rabbın rızasını gözetmek şartıyla)salam vermek,bir çocuğun başını okşamak,gülümsemek,yoldaki taşı kenara atmak,çiçeği sulamak,hatalı fiil ya da davranışı düzeltmeye çalışmak... gibi yapılması kolay ve zahmetsiz davranışlar da Salih amel kapsamındadır.

Yapılan amelin Salih amel olabilmesi için;
1- Sağlam bir iman ile yapılması 2- Kitap ve sünnete uygun olması 3- İhlas ile yapılması gerekmektedir.

Sevgili kardeşlerim. Allah'tan başka her şey Allah'a muhtaçtır. Amellerimizin nihai amacı kul olduğumuzu,yani O'na muhtaç olduğumuzu fiilen gösterebilme çabasıdır. Hayat bir kulluk imtihanıdır. Bu imtihan tevbe ile başlar,iman ile olgunlaşır ve amel ile taclanır. Amelsiz iman sadece kuru bir iddiadır. Felsefe ile dini birbirinden ayıran özellik ameldir. Peygamberlerin filozoflardan etkili olmalarının nedeni söylediklerini uygulama noktasında bir hayat biçimi haline getirmeleri ve yaşayarak göstermeleridir. Evet mücerred bir iman belki cehennemde ebedi kalmaktan kurtuluşu ifade edebilir ama tehlikenin bittiğini, derecenin yükselebileceğini ifade etmez. Salih amel Allah'ın kullarına bir lüftüdür. Salih amel imanı, **gölgenin bedeni takip etmesi gibi takip etmelidir.**

Ameller üç kısımdır: 1- Kalbi ameller(sabır, şükür, takva vb.)ki diğer amellerden daha şereflidir. Allah'ı zikir en faziletli ameldir. 2- Bedeni ameller(namaz vb) 3- Mali ameller(zekat,sadaka vb)

Amellerimizden hayır umuyor isek, niyetimizde hayırlı olması elzemdir. Peygamberimiz(sav);” **Ameller ancak niyetlere göre değerlendirilir. Kimin hicreti(niyeti) Allah ve Rasul'üne ise onun hicreti Allah ve Rasul'ünedir. Kimin hicreti nail olacağı bir dünya veya nikah edeceği bir kadına ise onun hicreti de onadır.**” buyurmuşlardır.

Rabbim tevbesi makbul, imanı sağlam, ameli salih kullarından eylesin. Dualarınızda bu günahkarı da anmanız dileği ile Allah'a emanet olunuz.

İLÂHÎ

Ömer KEŞKEK

Benim şeyhim güzellerin güzeli.
Cennet bahçesinde has gül misali.
Bir bir yetiştirir erenlerini.
Firdevste açılan güller misali.

Yedi kat semaya varır gezdirir.
Aşkın kovanında bakı süzdürür.
Seni aşkın eleğinden geçirir
Kırkların geçtiği sırat misali.

Nazarı oynatır kalbi yerinden.
Gelir Mevla'sının ziyaretinden.
Nakşi yolundan, Kadiri kolundan.
Resul'e açılan yollar misali.

Bedir Bedir kokar, kokusu gülden.
Aşığın maşuğa hasreti candan.
Müridine muhabbeti gönülden.
Yakub'un Yusuf'a aşkı misali.

Cennet bahçesinde kevseri çağlar.
Dünyada firdevsin kökünü kurar.
Alır seni Muhammed'e yolcular.
Miraca yükselen Burak misali.

Kırklar geçitine kurmuş dergahı.
Gönlüne yer etmiş Bedir'in aşkı.
Kırkgeçitten eser aşkın rüzgarı.
Seher vakti esen yeller misali.

Sefil âşık söyler sözü aşkınan.
Bir gün olur göçer dünya evinden.
Sözü Karahan'ın gönül telinden.
Güle zar eyleyen bülbül misali.

BENİM HİÇ KALBİM OLMADI

Emrah KARAHAN

Kalp çocuk gibidir, neyi öğretirsen onu söyler, demişler. Bütün öğreneceği tek bir kelime: Allah diyecek, bütün mesele bu. Ama öğretemedim. Dilimden anlamıyor diye dilimi damağıma yapıştırdım, söyledim. Yine öğretemedim. Ben bir kelimeyi öğretemedim ona ama

o bütün kelimeleri öğrendi: "Ben, dünya, makam mevki, şan şeref, para pul..." Çocukların kelimeleri öğrenmeden önce her dertlerini bir 'inga' ile anlattılar. Kalbim bir kelimeyi öğrense bütün dertlerini halledecekti, öğrenemedi. Boş bir beşiği salladım bir ömür. Tespih tespih nin-

nilerle kendimi avuttum ama kalbim bir kelimeyi olmadı, saatim oldu ama kalbim hiç olmadı. Nereye gitsem ne yapsam o kendi derdinde sürekli akrep yelkovan birbirlerini kovalayıp yakalamaya çalışıyor. Kalpte saat gibi olmalı tik tak tik tak atmalı "ALLAH" diye. Bunu başarmışsa kalp o zaman gerçek bir kalp olur. O zaman ne pili biter ne de durmaya yüzü tutar. Ah ki o kalp bir olsa, geri kalan her şey hiç olacak.

Kalbim benim hiç olmadı.

Yalan yanlış hayâllerin, yersiz kaygıların, başıboş umutların, beyhude sevdaların oldu kalbim, ama hiç benim olmadı. Kalbimin sahibi ne zaman nazar etse, orada hep kendinden gayrını gördü. Sahibinin olamayan kalp nasıl kulunun olsundu ki? Kalbi kendisinin olamayan nasıl kul olsundu? Doktorların muayene ettiği değil, peygamberimizin haber verdiği kalp. O bir ıslah olsa bütün azalar ıslah olacak. Ne ayağın yanlışa gitmeye takati kalacak, ne gözün harama bakmaya mecali. Ne dil Hak'tan gayrını konuşacak, ne kulak yasaklanan sözleri işitecek.

Ben hiç kalbim olmadım.

Ağaçların sesini duyamayışım bundandır belki de. Denizleri dinleyemeyişim, yağmurdan anlayamayışım, toprağa sadece basıp geçişim hep bundan. Her şey benim için yaratıldı oysa. Ben de O'nu zikretmek için yaratıldım. Benim için yaratılan her şey O'nu zikrederken, O'nun için yaratılan ben, her şeye o kadar dalmışım ki O'ndan gâfilim. Var mı bundan büyük ıstırap? Var mı bundan daha büyük azap? Dikkat edelim "Kalpler ancak Allah'ı anmakla imtihana karışır"

Ben hiç kalbim olmadım ki; yaratılmış her bir şeyin bir olandan haber veriş ahengine gark olup, sonsuz imtihana erebileyim.

Benim bir kalbim olsaydı, bilirdim.

Benim kalbim bir olsaydı, yanardım.

Kalbim bir benim olsaydı, bulurdum.

Ben bir kalbim olsaydım, olurdu.

Bilemedim, bulamadım, olamadım, yanarım!

Çiçek konuşur mu?

Tabi ki de konuşur. Kalbi olanlarla konuşur çiçek. Dağ taş, börtü böcek, yer gök konuşur. Kalpleri yoktur, ama konuşur. Bir kütük ağlar hasretten mesela. Bir kaç adımlık ayrılığa dayanamaz, bir anlık ayrılık bile yakar kütüğü, içini çeke çeke, inleye inleye ağlar. Kütük ağlar mı? Ağlar, odun değilse ağlar! Hatırlayınız, Ebû Cehil bir gün avcuna taş parçaları saklayıp sorar Efendimiz'e (s.a.s): Eğer gerçekten peygamber sen avcumdakilerin ne olduğunu söyle? Cevap Allah'ın Rasûlü'nden bir soru ile gelir: Ben mi avcundakilerin ne olduğunu söyleyeyim, onlar mı benim kim olduğumu söylesinler? Taşların her biri bir kalp olur. Tutuşurlar el ele. Bir işarete bakacak bütün mesele. Dili dönmez demeyin, dile döner taşlar ve haykırırlar aşk ile: "Lâ ilâhe illallah Muhammedün Rasûlullah..." Cehâletin babasının avcu yangın yeri ama kalbi taş kesilmiş nasipsizin. Avcundaki taşları öfke ile yere çarpar, yine iman etmez.

Arifler derler ki, taşlar o anda zikretmeye başlamadı, onlar daim o zikir ile meşguldüler. Allah o an kulağından perdeyi kaldırdı da Ebû Cehil işitmeye başladı. Kalbimizden cehâletin perdesini kaldırılsak işiteceğiz belki de. 'Yunus Emre' oluş sırrını bir Tapduk eşliğinde bir öğresek, bir kalbimiz olacak bizim de. Bir sarı çiçek bulmalı şimdi. Oturup başına bir türkü söylemeli: "Ben bağrımı toprak sandım taş imiş/ Meğer taşa tohum ekilmez imiş." Bir sarı çiçek olmalı şimdi. Başında türkü söyleyen adama dönüp bir şiir okumalı: "Taş taş değildir bağrındır taş senin/ Nereni nasıl yaksın söyle bu ateş senin"

Bir kalp kalmalı ondan geriye. Yokladıkça Allah, kokladıkça ah diyen bir kalp...

Ali Kuşçu

ALİ KUŞÇU ÇAĞINI AŞAN BİLİM ADAMI

Ayşe YILMAZCAN

Ömrü boyunca büyük hükümdarlarla çalışmış, Semerkand ve İstanbul'un astronomisini yönetmiş bir zeka. Yıldızların ötesini bizden hep daha iyi anlamış üstün bir kişilik. Türk İslam Dünyasında astronomi ve matematik alimleri arasında, ortaya koyduğu eserleriyle haklı bir şöhrete sahiptir. Osmanlı Türkleri'nde, astronominin önde gelen bilgini sayılır. "Batı ve Doğu dünyası onu 15. yüzyılda yetişen müstesna bir alim olarak tanır."

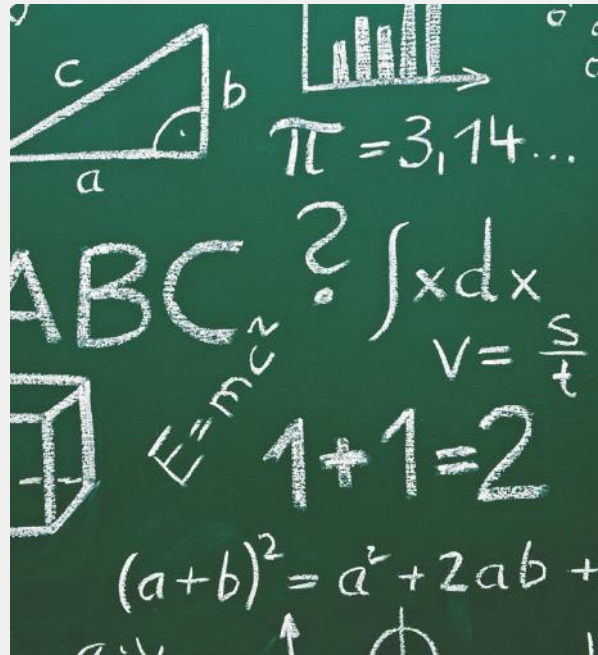
Ali Kuşçu tüm dünyada tanınan büyük Türk matematikçisi ve astronomudur. Susuz bir çölde bir insan suyu nasıl isterse, o da bilgiyi öyle isterdi.

Asıl adı Ali Bin Muhammed (d. 1403, Semerkant – ö. 16 Aralık 1474, İstanbul), Türk gökbilimci, matematikçi ve dilbilimci. Gökbilimci ve kelam alimi olan Ali Kuşçu, 15. yüzyıl'da Semerkant'ta doğdu. Babası, Horasan ve

Maveraünnehir bölgesinin hükümdarı Uluğ Bey'in kuşçubaşı (Doğancıbaşı) olduğundan, daha çok bu adla meşhur olan Ali, XV. Yüzyılın başlarında dünyaya geldi. Küçük yaşta astronomi ve matematiğe büyük ilgi duyan Ali Kuşçu, ilk öğrenimini Uluğ Bey'in hükümdarlığı sırasında doğum yeri olarak kabul edilen Semerkant'ta tamamladı. Hükümdar ve çağın ünlü bilgini Uluğ Bey'den, devrin en büyük alimleri olan Bursalı Kadızade Rumi, Gıyasüddin Cemşid ve Muinüddin Kaşî'den astronomi ve matematik dersleri aldı.

Ali Kuşçu bir aralık, öğrenimini tamamlamak amacı ile, Uluğ Bey'den habersiz Kirman'a gitmiş ve orada yazdığı Hall el-Eşkâl el-Kamer adlı risalesi ile geri dönmüştür. Dönüşünde risaleyi Uluğ Bey'e armağan etmiş ve Ali Kuşçu'nun kendisinden izin almadan Kirman'a gitmesine kızan Uluğ Bey, risaleyi okuduktan sonra onu takdir etmiştir. Ali Kuşçu, Semerkand'a dönüşünden sonra, Semerkand Gözlemevi'nin müdürü olan Kadızâde-i Rûmî'nin ölümü üzerine gözlemevinin başına geçmiş ve Uluğ Bey Zîci'nin tamamlanmasına yardımcı olmuştur. Ancak, Uluğ Bey'in ölümü üzerine Ali Kuşçu Semerkand'dan ayrılmış ve Akkoyunlu hükümdarı Uzun Hasan'ın yanına gitmiştir. Daha sonra Uzun Hasan tarafından, Osmanlılar ile Akkoyunlular arasında barışı sağlamak amacı ile Fatih Sultan Mehmet'e elçi olarak gönderilmiştir. Bir kültür merkezi oluşturmanın şartlarından birinin de bilim adamlarını bir araya toplamak olduğunu bilen Fatih Sultan Mehmet, Ali Kuşçu'ya İstanbul'da kalmasını ve medresede ders vermesini teklif eder. Ali Kuşçu, bunun üzerine, Tebriz'e dönerek elçilik görevini tamamlar ve tekrar İstanbul'a geri döner. İstanbul'a dönüşünde Ali Kuşçu, Fatih Sultan Mehmet tarafından görevlendirilen bir heyet tarafından sınırda karşılanır. Kendisi için ayrıca karşılama töreni yapılır. Ali Kuşçuyu

karşılayanlar arasında, zamanın ulemâsı İstanbul kadısı Hocazâde Müslihü'd-Din Mustafa ve diğer bilim adamları da vardır. İstanbul'a gelen Ali Kuşçu'ya 200 altın maaş bağlanır ve Ayasofya'ya müderris olarak atanır. Ali Kuşçu, burada Fatih Külliyesi'nin programlarını hazırlamış, astronomi ve matematik dersleri vermiştir. Ayrıca İstanbul'un enlem ve boylamını ölçmüş ve çeşitli Güneş saatleri de yapmıştır. Yazdığı Risale-i fi'l Fehiye de dünyanın güneşe olan eğiminin 23 derece olduğunu hesaplayarak mevsimlerin var olma sebebinin keşfetti. Fen bilimlerinin yanı sıra kelimeler, hadis, tefsir, Arapça dilbilgisi ve söz dizimi gibi konularda da yazısı vardır. Ali Kuşçu'nun medreselerde matematik derslerinin okutulmasında önemli rolü olmuştur. Verdiği dersler olağanüstü rağbet görmüş ve önemli bilim adamları tarafından da izlenmiştir. Ayrıca dönemin matematikçilerinden Sinan Paşa da öğrencilerinden Molla Lütü aracılığı ile Ali Kuşçu'nun derslerini takip etmiştir. Nitekim etkisi on altıncı yüzyılda ürünlerini verecektir.

Ali Kuşçu'nun İstanbul'a gelişi önemlidir; çünkü o zamana kadar İstanbul'da astronomi

Reşahat

ile uğraşan güçlü bir bilgin yoktu. Osmanlılar arasında astronomi bilimini yaydı. Ali Kuşçu'nun astronomi ve matematik alanında yazmış olduğu iki önemli eseri vardır. Bunlardan birisi, Otlukbeli Savaşı sırasında bitirilip zaferden sonra Fatih Sultan Mehmet'e sunulduğu için Fethiye adı verilen astronomi kitabıdır. Eser üç bölümden oluşmaktadır. Birinci bölümde gezegenlerin küreleri ele alınmakta ve gezegenlerin hareketlerinden bahsedilmektedir. İkinci bölüm Yer'in şekli ve yedi iklim üzerinedir. Son bölümde ise Ali Kuşçu, Yer'e ilişkin ölçüleri ve gezegenlerin uzaklıklarını vermektedir. Döneminde hayli etkin olmuş olan bu astronomi eseri küçük bir elkitabı niteliğindedir ve yeni bulgular ortaya koymaktan çok, medreselerde astronomi öğretimi için yazılmıştır. Ali Kuşçu'nun diğer önemli eseri ise, Fatih Sultan Mehmet'in adına atfen Muhammediye adını verdiği matematik kitabıdır. Çağını aşan bir bilim adamı olmayı başardığı için Fatih Sultan Mehmet ise ona hayranlığını "Bilgi güneşi" diyerek belirtti.

Kaynakların değerlendirilmesi sonucu anlaşılmaktadır ki; Ali Kuşçu yalnız telih eseriyle değil, talim ve irşadıyla devrini aşan bir bilgin olarak tanınmaktadır. Öyle ki; telif eserlerinin dışında, torunu Mirim Çelebi, Hoca Sinan Paşa ve Molla Lütfi (Sarı Lütfi) gibi astronomların da yetişmesine sebep olmuştur. Bu bilgilerle beraber, Ali Kuşçu 'yu eski astronominin en büyük bilginlerinden birisi olarak belirtebiliriz. Ali Kuşçu'nun özellikle, matematik ve astronomi ile ilgili eserleri, gerçek ilmi kişiliğini ortaya koymaktadır. Bu eserlerinin adları şunlardır;

- 1.Risale-i fi'l Hey'e (Astronomi Risalesi)
- 2.Risale-i fi'l Fehiye (Fetih Risalesi)
- 3.Risale-i Hisap (Aritmetik Risalesi)
- 4.Risale-i Muhammediye (Cebir ve Hesap konularından bahseder)
- 5.Tecrid'ül Kalam (Sözün Tecridi)

6.Risale-i Adudiye

7.Unkud-üz zvehir fi Man-ül Cevahir (Mücevherlerin Dizilmesinde Görülen Salkım)

8.Vaaz

9.İstiarad

Kendini ilime ,bilime , öğrenmeye ve öğretmeye adanmış bir alim daha karşımıza çıkıyor. Yaşadığı asırda örneği bulunmayan bir bilgin daha seriliyor gözler önüne. Birçok şeyi keşfedip insanlığı daha ileriye taşıyabilecek büyük adımlardan biri yine ve yeniden Türk İslam alimlerinden oluyor. Küçük yaşlardan bu yana kendilerini her iki kolda da geliştirmiş olanların alimler olduğunu bir kez daha görmüş bulunuyoruz. Hem islamı öğrenip öğretmişler , hem de devirlerini aşabilecek son derece üstün zekaya sahip olmuşlardır. Azim etmişler , sabır göstermişler, takva ve edep ile bir yol katetmişlerdir.

Bu takvanın, edebin sahibi olan yüce Mevla'ya sonsuz hamd-u senalar olsun . Allah'ın bereketi afiyeti ve atıfeti üzerinize olsun selam

MİRAC MÜJDESİ
EN KIYMETLİ MİRAS NAMAZ
ÇOCUKLARIMIZ
NAMAZLA HEMHÂL OLSUNLAR

Erol ŞENÖZ

Reşahat

Dinimizin direği, gözümüzün nuru, başımızın tacı, müminin miracı olan namaz, geleceğimizin teminatı dediğimiz çocuklarımıza İslam'ın emirlerini öğretme, dini terbiyelerinde üzerinde en fazla ve en önemle durulması gereken hususlardan biriside namaz ibadetidir. İslam dininde namaz ibadetinin diğer ibadetlerden daha sıklıkla bahsedilmesi çok önemli olduğunu ortaya koyar. Namaz ibadeti terk edilmemesi gereken her şartta gerçekleştirilmesi istenen bir farzdır. Cenab-ı Mevla "Ey Muhammet (s.a.v) ailine namaz kılmalarını emret, kendinde onda devamlı ol. Biz senden rızık istemiyoruz, sana rızık veren biziz. Sonuç Allah'a karşı gelmekten sakınanındır, buyurmuştur".(taha suresi: 132)

Kuran'ı Kerim namaz ibadetinin; hayatın kopmaz, ihmal edilemez bir parçası, hayatın özü olduğunu, iyi anlamak, anlayarak yaşamak çocuklarımıza da iyi anlatıp sevdirek yaşatmayı öğretmek gerek. Çocukların namazla ilişkisi öncelikle anne, babaların yükümlülüğündedir. Bu, Yüce Mevla tarafından verilmiş bir ödevdir. "Ağaç yaş iken eğilir." atasözü ne kadar da anlamlı. Sevgililer sevgilisi Hazreti Muhammed Mustafa Sallallahu Aleyhi ve sellem: "Çocuk yedi yaşına gelince namazı emredin, on yaşına gelince (gerekirse) namaz hususunda dövün!" buyurmuştur. Hadisi şerifinden de anlaşılacağı gibi emredin ifadesiyle namazın önemi, namazın dinin merkezinde olduğunu muhakkak yapılması gerektiğini Allah c.c'nin emirlerinin yerine getirilmemesi durumunda ise vebal ve azap vardır. Anne ve babalar olarak Namaz'ı sevmeli, dosdoğru kılmalı, çocuklarımıza sevdirek öğretmeli, bu uğurda her türlü meşakkate katlanmalıyız, sabırla, sebatla, dinimiz direğini ihlas ve samimiyetle inşa edip mirac yolunda huşuu ve huzurla sevgi ile muhabbet yolculuğunu hem kendimiz hem de çocuklarımız hem de tüm ümmeti Muhammet'le Cenab'ı Mevla'nın rıza makamına, ulaştırabilmek için gayret göstermeliyiz.

İslam sevgi dinidir; Allah Resulü: "İman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirimizi sevmedikçe gerçek manada iman etmiş olmazsınız." buyurmuştur. Gönlümüzün ciğer parelerini gözümüzün nuru namazla tanıştırmak, alıştırmak ve sevdirmek için sabırla gayret edip namazı öğretmekten ziyade sevdirep kıldırmayı hedeflemeliyiz. Bizler yavrularımıza namazı sevdirep kıldıramazsak, bıkmadan usanmadan kıyamete kadar Müslümanlara vesvese verip hak yoldan saptırmaya çalışan şeytanın himayesine girmesine vesile oluruz. Yeryüzünde hiç boşluk yoktur, siz gönlünüzde Allah c.c'nin sevgisini taşımasanız bilin ki batıl olanlar o boşluğu dolduracaktır. Namaz şifadır, namaz kılanlarda tevekkül duygusu kendiliğinden gelişir, böylece ruh hastalıklarında önemli bir rolü olan vesveseler de giderilmiş olur. Namaza hazırlanırken beden temizliği, namazın rükunları sıhhat verir böylece beden temiz, ruhen temiz, sağlıklı ve imanlı bir nesil yetiştirebilmek çocuklarımıza küçükten namazı sevdirep namazla yaşamaları için azami gayret göstermeliyiz.

Ahlak açısından en tehlikeli hastalıkların başında gelen gurur, riya, ucup gibi hastalıkların, kavgaların, nefretlerin, nefsin zalim hastalıklarının; namazı ibadet ciddiyeti içinde huzur-u kalp ile devam ettirenlerin secdeye vardıklarında manevi bir hikmetle törpülenip İslamiyet'in yasaklarından uzaklaştırıp güzel ahlak, ihlas, sadakat ve İslam ile imanın emrettikleriyle donatıp, böylelikle Efendimizin ifadesinde yer alan: "Müslüman yalan söylemez." hükmü tecelli etmiş olur. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: "Her çocuk İslam fıtratı üzere doğar, daha sonra anne ve babası onu Yahudi, Hıristiyan veya Mecusi yapar. Baki olan ahiret hayatında cehennemin yakıtı olmasını istemiyorsak çocuklarımızı namazla buluşturup İslam dininin emirleri ve güzellikleri ile yoğrulmaları için yaşatarak yaşatmalıyız.

“Cehennemnin yolu nefse hoş gelen şeylerle, cennetin yolu da nefse hoş gelmeyen şeylerle donatılmıştır.” buyuran Peygamberimiz Cenab-ı Mevla'nın rızasına kavuşmak, cennete girip Yüce Mevla'nın cemaline ulaşabilmek için nefsanî heva ve heveslerden ne kadar uzak olursak rabbimizin cennet ve nimetlerine o kadar yakın olacağımızı tebliğ etmiştir.

İnsanoğlu senin ömür dediğin
Gözlerini yumup açmaya benzer
Gece gündüz akar zaman pınarı
Eğilip bir yudum içmeye benzer

Aldatır dünyanın demi devranı
İmtihanda doğru yazdır fermanı
Yolundan kalır mı ömür kervanı
Bugün konup yarın göçmeye benzer

Beyazlanır saçlar, buruşur yüzler
Eller baston ister yorulur dizler
Daha o halinde dünyayı ister
Seven sevdiğinden kaçmaya benzer

Garip âşık bir gün çıkar üryanın
Beyaz kefen çamur olmuş her yanın
Beşikten mezara geçen zamanın
Sıcakta gölgeden geçmeye benzer

Çocuklarımıza birkaç saniye sonrası-
nı bile bilmediğimiz kısacık dünya hayatı için
gösterdiğimiz çabaların çok çok fazlasını mah-
şer, mizan, hesap, sırat, cehennem ve cennetin
var olduğu ebedi hayata hazırlamak için dünya
hayatında huzurlu, ahir hayatta cennet köşkle-
rinde, Resulullah (sav)'e komşu, Allah c.c'nin
ikramlarına kavuşmaya, cemalullahla müşerref

olmaya, Cenab'ı Mevla'nın rahmetiyle ulaşmak,
cehennem ateşinde yakıt olmamak için geçerli
bir sebep olsa gerek.

Yanmayalım, yakmayalım. İbrahim gibi ih-
las, İsmail gibi teslimiyet, Hacer gibi samimiyet
gösterebilmeyi, İslam'ın emirlerine sınıksız sarı-
lıp nehyettiklerinden şiddetle uzak durabilmeyi,
ilmiyle amel, ameliyle kamil olabilmeyi, kulluk
vazifesini bi-Hakk'ın yerine getirip son nefeste
iman ile (Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü
enne Muhammeden abdühü ve resulühü), (Lâ
ilâhe illallâh, Muhammedur Rasûlullah) diyerek
huzuruna varabilmeyi, doğduğumuzda kulağı-
mıza okunan ezan ve kametle ezansız kıldırılan
son namazımız arasındaki bütün davetlere ica-
bet edip hiçbir daveti kaçırmayan salih birer kul
olabilmeyi, Allah Resulu (s.a.v)'in: “Hud suresi
Beni kocalttı.” buyurduğu “Emrolunduğunuz gibi
dosdoğru olunuz.” ayetinde buyrulduğu gibi
dosdoğru olup yavrularımıza da küçük yaşta İsl-
lam dininin emirleriyle hemhal olup sırat-ı müs-
takim üzere yaşamayı Cenab'ı Mevla cümlemize
nasip eyleye.

AMİN.

“LEBBEYK ALLAHÜMME LEBBEYK”

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالْعَقِبَةِ الْمُتَّقِينَ
وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ
وَأَصْحَابِهِ أَجْمَعِينَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا يَا رَبَّنَا
تَقَبَّلْ مِنَّا صَلَاتَنَا وَصِيَامَنَا وَقِيَامَنَا وَ
قِرَاءَتَنَا وَرُكُوعَنَا وَسُجُودَنَا وَقُعُودَنَا
وَتَشَهُدْنَا وَتَسْبِيحَنَا وَتَهْلِيلَنَا وَتَضَرُّعَنَا
وَتَمَمَّ تَقْصِيرَاتِنَا وَلَا تَضْرِبْ بِهَا وُجُوهَنَا يَا
مَوْلَانَا اللَّهُمَّ سَلِّمْ وَسَلِّمْ دِينَنَا وَلَا تَسْلُبْ
وَقْتُ النَّزْعِ إِيْمَانَنَا وَلَا تُسَلِّطْ عَلَيْنَا مَنْ
لَا يَرْحَمُنَا وَأَرْزُقْنَا خَيْرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ إِنَّكَ
عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

DUA

Ayşenur KARAHAN

giraetena ve rukuana ve sucudena ve guudena ve teşehhudena ve tesbihana ve tehlilena ve tedarruana ve temmim tegsiratina ve la tedrib biha vucuhena ya mevlana Allahumme sellimna ve sellim dinena vela teslub vagten_nezi imanena vela tusellit men la yerhamuna verzugna hayrad-dunya vel ahirati inneke ala kulli şey_in gadir.

Alemlerin rabbi olan ALLAH a hamd olsun. Akıbet ALLAH tan korkanlarıdır.Efendimiz MUHAMMED e onun aline ve ashabına,hepsinin üzerine selam olsun.

Ey rabbimiz,ALLAH ım ! Bizim namazımızı ,orucumuzu ,kıyamımızı, kıraatımızı,rukumuzu secdelerimizi ,oturuşumuzu,teşehhüdümüzü,te sbihimizi, tehlilimizi,tazarrumuzu kabul eyle.Bizim eksiklerimizi tamamla,yaptığımız ibadetleri başımıza çalma.

ALLAH ım! Bizi,dinimizi koru,ölüm anında bizi imandan mahrum bırakma,bize merhamet etmeyenleri bize musallat eyleme.Bize dünya ve ahirette hayır ihsan et.Muhakkak sen herşeye kadirsin.

Bir duanın daha manası ve serinliği sarıyor yüreklerimizi.ALLAH'a yakın olmak onun sevdiği ve razı olduğu bir kul olabilmek için dualarda bulunuyoruz.Kimi zaman KURAN Hatmi ettikten sonra kimi zaman en çağresiz anlarımızda kimi zaman ise vakit namazının arkasından ALLAH'a niyaz ediyoruz."Dua Mü'minin Silahıdır"diyor. Resulullah Muhammed Mustafa(s.a.v)ve şöyle bir açıklama getiriyor dua konusuna "Dua İbadetin Özüdür",(Hadis_i Şerif Tirmizi Da'avat 1) bu hadisi şerifin hemen arkasından şu ayeti kelimeyi hatırlayalım:"Ben cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım."(Zariyat Suresi 56)Ayeti kelimedenden ve hadislerden anlaşıldığı üzere en basit anlamıyla kulluk dua ve zikirdir.ALLAH'a Emanet Olunuz.

Okunuşu: Elhamdülillahi rabbil alemin vel agibeti lil muttegin vessalatu vessalamu ala sey-yidina muhammedin ve ala alihi ve eshabihi ec-main Allahumme rabbena ya rabbena tegabbel minna salatena ve siyamena ve giyamena ve

ÇELEBİ MEHMED HAN OĞLU SULTAN II MURAD HAN OĞLU FATİH SULTAN II MEHMED HAN

Mehmet YILDIZ

29 mart 1432 Edirne'de doğmuşum. Babam Sultan Çelebi Mehmed oğlu Sultan II Murad. Anam Türk isfendiya oğullarına mensup

Hadice Alime-Hüma hatundur. (Anamın

gayri müslüm olduğunu söyleyenler, mahkeme kayıtları ile Bursa'daki Muradiye Camii'nin yüz metre kadar doğusunda bulunan Hatuniye Türbesinin 1449 senesinde yazılmış olan kitabesini

okumalarını tavsiye ederim.)

Eğitimime Çandarlı Halil Paşa dan sırmalı bir cüz kesesi alarak başladım.İlk hocam molla Yegandı.Sonra meşhur fen ve din alimi zahiri ve batini ilimlerde mütehassıs Akşemseddin hazretlerinin terbiyesine verildim.İdari yönden tecrübe kazanmam için Manisa sancakneyliğine tayin edildim.Zamanın Şeyhülislamı Molla Fenari hacc dönüşünde büyük alim Molla Gürani yide yanında getirmişti.Önce Bursa medreselelerinde müderris olan hocam daha sonra benim eğitimim için Manisa'ya gönderildi.

Hocamın tatlı sert eğitim metodu ile matematik ilminde hocam Hızır Çelebi,Fıkıhda Molla Hüsrev, Tefsirde Molla Gürani, Molla Yegan,Kelamda Ali Kuşçu ayrıca İtalyan Anconal Ciriaco'dan batı tarihini,hendese(geometri),hadis, fıkıh, tefsir, kelam ve tarih ilimlerinde iyi şekilde yetiştim.İdare edeceğim memleketlerden her gelene kendi dili ile hitap etmek için Arapça, Farsça, Latince, Yunanca ve Sırpça öğrendim.Tarih ve coğrafyada geçmiş cihangirlerin hayatını çok iyi inceledim doğru ve yanlışlarına hakkı ile vakıf oldum.

1444 senesinde ağabeyim Alaeddin Ali Çelebinin ani vefatı üzerine yeğane veliahd durumuna geldim.Kıymetli sultanım babam Sultan Murad Macaristan ve Lehistan kralları ile ve Karamanoğlu İbrahim beyde sulh anlaşmaları yaptı.Ve saltanatı bana 12 yaşımda iken devretti.Babam onun sağlığında devleti yönetebilme tecrübesini edinmemi ve de Hocası Hacı Bayram-ı Veli hazretlerinin feth le ilgili keşfini bir an önce yaşamak istiyordu.

Benim sultan olmam içerde ve dışarda fitneye sebep olmuştu.Babamın ekibi ile benim ekibim beklenmedik bir güç savaşının ortasında kalmışlardı.Dışarda ise Avrupa devletleri tacizlere başlayıp büyük bir haçlı ordusu hazırladılar. Sultan olarak babamı bir mektupla bilgilendirdim.İkinci mektubumda sultan sa gelip ordu-

nun başına geçmesini,ben sultansam emrime uymasını bildirdim. Anadolu askeri ile rumeliye geçişte Bizansın fitnelerini ve Cenevizlilerin gemileri kiralanarak Rumeliye geçişlerini dersler çıkararak izledim.Edirneye gelen babam beni tahttan indirmede başkumandan sıfatı ile harekete geçti.Çandarlı Halil Paşayı yanımda bırakarak kırk bin kişilik ordumuz ile hareket etti.10 Kasım 1444 te Varna ovasında haçlıları darmadağın etti.Dönüşte bir sene boyunca benimle kaldı sonra Manisaya çekildi.Çandarlı Halil Paşa bu süreçte babamın tahta çıkması için çok çaba gösterdi. Benim paşalarım da daimi bir güç savaşına girdi.Yaşanan olumsuzluklar sebebi ile tahtı babama devrederek Manisaya döndüm

İkinci şehzadelik devrem sultanlık devremde yaşananlar vesilesi ile gerek şahsi gerek devlet için çok verimli bir dönem oldu.Zira bu müddet zarfında akademik faaliyet devresine girerek,liyakatlı hocalarım sayesinde bilgi ve tecrübemi artırdım 3 Şubat 1451 günü vefat eden babamın haberini alınca atıma binerek "Beni seven ardımdan gelsin"diyerek hızla Edirneye hareket ettim.17 Şubatta Edirneye varıp 18 Şubatta ikinci kez tahta çıktım.Taht merasiminde babamın vezirlerin uzak durma malarını telkin ederek devlet yönetiminde kin ve hırsın yerinin olmadığını herkesin görevine devam etmesini söyledim. Çünkü benim hedeflerim hayallerim onların çok ötesinde idi...

Her taht devrinde olduğu gibi yine Karamanoğlu topraklarımıza saldırarak bir kaç kasabayı ele geçirdi.Anadoluda ayağıma dolanan karamanoğlunun hedeflerimi ertelememesi için ilk seferimi Karamanoğlu üzerine yaptım.Karamanoğlu ceddikle olan uğraşlarında da olduğu gibi Molla Veli hazretlerini yollayarak sulh istedi. Gözüm fethden başkasını görmüyordu,kabul ettim lakin Anadoluda fitne ihanet merkezi Karamanoğlununda zamanının azaldığını biliyordum.

İstanbul hayallerimin rüyalarımın şehri-

Reşahat

ni koynuma alabilmek için Macarlarla üç yıllık antlaşma yaptım. Rodos, Sakız, Midilli ve diğer devletlerde muahadelelerimizi yeniledim. Bizansada şehzade Orhan için senelik üçyüzbin akçeyi vermeyi taahhüd ettim. Karaman seferi sırasında bizans elçiler yollayarak Şehzade Orhan için tahsisatın iki katına çıkmasını yoksa Orhanı salıvereceğini tehditle bildirerek istediğim fırsatı verdi. Elçilere gülümseyerek Edirneye döndüğümde gereğini yapacağımı bildirdim. Dönünce Şehzade Orhan için ayrılan tahsisatın verilmemesini bizans memurlarında koymasını emrettim.

Anadolu hisarının karşısına boğazı kesecek bir hisar yaptırmaya karar verdim. Martta başlanan hisar temmuz ayında tamamlandı. Hisar adı gibi boğazı keserken benim ellerimde bizansın boğazına kenetlenmişti.

Surları yıllardır kendim ve savaşçılarım giderek defalarca incelemiş zayıf noktalarını tespit etmişim. Lakin bu surların geçilmesi imkansız gibi idi.Yapmamız gereken üstünden geçilmeyen surları delerek içinden geçmekti. Bana büyük çok büyük toplar gerekiyordu.Namını duyduğum macar Urbanı fedailerim bizansın içinden alıp geldiler.Kendim ve Saruca

Ceddime her daim sorun olan mülkümün ortasında yaralı bir çiban gibi duran bizansı, Efendimizin övgüsünü almak ve İslambol eylemek zamanı gelmişti. Devamlı aklımda, hayalimde olan her daim fikirlerimin, planlarımın merkezinde olan bizans artık parmaklarımın arasında idi.

1352 de cennetmekan Süleyman Şah Rumluya geçerken ne zorluklar yaşadığını,Babam sultan Murad ın düzmece Mustafa belasında neler çektiğini, en son Varnada haçlıları dağıtmadan boğazda neler yaşadığını çok iyi görmüştüm. Büyük dedem Yıldırım'ın yaptırdığı

Sekman ve Muslihiddin ustalarla büyük topların dökümüne başladık. Donanma yeni gemilerle takviye edildi ve artık halvet zamanı geldi 1453 ün bahar ayında Edirnedeki hareketi başlattım. İslambolun etrafındaki yerleşimlerin hepsi akıncılarımca zapt edildi.

Bizans imparatoru gözünde küçülttüğü çocuk gördüğü şahsımın yapmak istediklerini anladığında geç kalmıştı.Avrupadan yardım dilenmeye ve tedbirler almaya başladı.Haliç'in girişini zincirle kapatarak ilk büyük engeli çıkardı.

Biz fethi baş koymuştuk engeller durdurmazdı. Topları surlar önüne yerleştirdikten son-

ra, Haliç üzerinde Kasımpaşa dan başlamak üzere boş fiçılar üzerine kalaslar bağlatarak beş buçuk metre eninde bir köprü yaptırıldı. Bizans halkı yiğitlerimin su üzerinde yürüdüğünü zannederek sihir yaptığımıza hükmetmişlerdi. 6 Nisanda kuşatma yı başlattım. 18 Nisanda adaları zaptettik. Gelen yardımın zincirin ardına geçmesine engel olamayan Baltacioğluna celalim atımla denize girmeme Baltacioğlunuda azline sebep oldu.

Haliçe çekilen zinciri kırmaya muaffak olmadık, haliçe inmenin yolunu bulmalıydık. 22 nisan gecesini 70 parça savaş gemisini karadan yürüterek haliçe indirdik. 23 nisanda gelen sulh teklifine ya bizans beni ya ben bizansı alırım dedim.

Büyük şahî toplarımız gürelemeye başladığında yüreklere korku çökmüştü. Topçuluk konusunda yıllarca yaptığım araştırmalar bu konuda uzman olmamı sağlamıştı. Haliçte saklanan vede surlar arkasına ulaşamayan güllerimiz için tarihteki ilk havan topunu çizerek döküp bataryalarımızda başarı ile kullandık. 28 mayıs gecesini ışık ve ateşlerle arzı ve arşı gündüze cevrip tekbir sesleri ile inse ve cinne fethin müjdesini verdik...

Maddi imkanların her türlüşünü kullanarak tedbir ve takdir yolunda gereğini yapmıştım. Lakin biliyordum ki kılınc ordusu dua ordusu olmazsa başarısı sağlıklı olmaz. Fethlerin sebebi, amacımız, ilahi kelimetullahın sahibi kudreti sonsuz Rabbime el açarak zamanın kutbunun duasına talip oldum. Akşemseddinler, Akbıyık sultanların başına devrin kutbu Ubeydullah-ı Ahrar hazretlerinin tayi mekan ile gelişini cübbesinin içinden şehitlerin, evliyaların surlara hucum ettiğine şahit olduğumda

Ulubatlı Hasanımın sancağı dikişinide gördüm.. tarih 29 mayıs 1453...1100 yıllık çibanın dağıtılmasına sultanlar sultanının müjdesine mazhar olmama izin veren Rabbime şükürler

olsun....

1402 de Latin işğalinde ortodoks hristiyan ahaliye yapılan zulüm halkın hafızasında hiç bir zaman silinmemişti. Ayasofya da ilk cumamızı kıldıktan sonra "latin sepüşü görmektense, osmanlı sarığını yeğlerim" diyen Yorgo Skolarisi Ortodoks patriği olarak atıyarak hristiyan birlikteliğine tarihi darbeyi vurdum. Aynı zamanda ermeni patrikliğini ve yahudi hahamlığının da resmi olarak atayarak doğu roma imparatorluğunun devamı olduğumuzu bütün dünyaya gösterdim.

Fethden sonra bizanslı esirlerin verdiği malumatlardan içimizden bizansa mektupla destek verenlerin olduğunu tespit ettim

Çandarlı Halil Paşa bizans beni alsaydı sevinecekti, çünkü benim şehzadeliğimden beri güç savaşında olan ve fethin olmamasını isteyen tek kişi idi. Yedikulede 40 gün hapsedip yargılayıp fetvasını alarak idamına buyruk verdim. Bu olayın neticesinde tahtan ilk ferağatimdeki oluşan zayıf iradesiz intibalarının bitip otoritemin sarsılmaz bir şekilde yerleşmesini sağladı.

Yönümü Avrupaya döndüğümde ilk hedefim 1454-57 arasında üç kez sırbistana sefer düzenledim. Belgrad dışında bütün sırbistanı feth ettim. Belgrad muhasarasında ordu dağılmak üzere iken tek başıma sırp ve macar askerlerinin arasına atımı sürmem ceddime den gelen cesaretin şahsımdaki tezahürü idi. İlk yara alışımda gazi oluşum ve ordumun başında olduğum sürece ordumun yenilmeyeceğini o gün anlamıştım. 1459 da Mahmud paşam Semendireyi ele geçirerek neslimin 350 yıl hüküm süreceği fethi bitirmişti.

1458 de Moraya sefer eyledim. Korenti ele geçirip Moranın bir kısmını merkeze bağlayarak burada bir sancak oluşturdum. Atınada yönetimimizi kabul eyledi. Sonrasında yapılan antlaşmaların bozulması üzerine iki kez daha Moraya sefer eyledik. Bu sefer lerde Venediklilerde boz-

Reşahat

guna uğratıldı.(1465)

Mahmud Paşam ve Akıncı beyim Turhanoğlu Ömer bey buyruğumuzla Bosnaya çok sefer eylediler.1463 de Bosnayı feth eylediğimizde bogomil mezhebli bosnalılarla aramızda ilahi bir muhabbet oluştu. Allah ve resulünü ve 124 bin peygamberi şahit göstererek yayınladığım ferman ile Bosnalılara dinsel özgürlüklerini ilan ettim. Katolik ve ortodoksların kendilerine bağlanması için çaba gösterdikleri bogomil mezhebindeki bosnalılar önceden alperen dervişler vasıtası ile tanıştıkları İslama büyük kitleler halinde geçerek boşnak ismi alıp kardeşimiz oldular.

Eflak prensi çocukluğumuz birlikde geçen III.Vlad elçilerimizi kazığa oturtarak tarihte kazıklı voyvoda olarak nam aldı.1462 de Eflaka sefer eyledik Voyvoda kaçarak Macaristana sığındı,1455 de hakimiyetimizi tanıyan Boğdan baş kaldırdı ve Racova da ordumuzu bozguna uğrattı.Bizzat ordumun başına geçerek 1476 da Boğdana girdim.Boğdan ordusunu darmadağın ettim. Macaristan dan kaçarak Eflaka gelen Kazıklı Voyvoda akıncı beyimiz Turhanoğlu Ömer beyce pusulanarak hain emellerine son verildi....

Osmanlı elçilerine uyguladığı gibi kazığa oturtularak üç gün istanbul sokaklarında dolaştırıldı....

Yine sarayda birlikde büyüdüğümüz Arnavut İskender Bey de Papa ve Napolilerce azdırılarak isyan ettirilmişti.Birinci Arnavut luk seferine çıktık.(1465)Arnavutlukta İlbisan kalesini yaptırıp Balaban Paşaya emanet edip geri döndük. Ancak Papa ve diğer avrupa devletlerinden destek alan İskender bey İlbisan kalesini kuşatarak Balaban Paşayı şehit eyledi. Bu sebeple II.Arnavut seferine çıktım.Bu seferde yeterli olmadı III.Arnavutluk seferimiz ile 1479 da bir Osmanlı vilayeti haline geldi.

1461 de Pontus Devletinin başkenti Trab-

zonu olarak bir imparatorluğa daha son verdim.1466 Karamanoğullarını tarihe gömdüm.

Tekrar dirilmek istediler Gedik Ahmet Paşam 1471 de tekrar gömerek yerlerinde sabit eyledi.

Karadeniz ticaretinde önemli bir yer edinmemiz için Kırım Hanlığını 1477 de eğemenliğimize aldık.Candaroğlu beyliğine son verip sinopu vatan toprağı yaptık.Cenevizlilerin önemli bir üssü olan Amasrayı ellerinden aldık.Venedikle 16 yıllık bir antlaşma yaptık. Gözümüzü batı romaya çevirdik.1480 de Gedik Ahmet Paşamız buyruğumuzla İtalyaya çıkıp güneyindeki Otranto kalesine sancağımızı dikti.

Biz batıda ilahi kelimetullah sancağını dalgalandırırken doğuda Trabzon imparatorunun damadı olan Akkoyunlu devleti sultanı Uzun Hasan hem Papanın hemde Karamanoğlunun tahrikleri ile düşmanlığa başladı.

Büyük dedemiz Yıldırım Sultanın, o zamanda papalık ve beyliklerce tahrik edilen Timurun ordusuna yenilmesini uzun uzun anlatarak bizimde doğuda ikinci bir Timur hezimetini yaşayacağımızı hayal ederek savaş haline geçti.

11 Agustos 1473 te Otlukbelinde savaş meydanından kaçarken Karamanoğluna beddualar dizeliyordu.Türke düşmanlığımız olmadığındandırki Uzun Hasan takip edilip ülkesi işgal edilmemiştir.Lakin bunun sonucunda Karamanoğulları tarihe gömülmüştür....

25 kez sefer eyleyerek Aziz cedimize hayırlı evlad olup devletimizi İmparatorluk eyledik.Sadece savaşlarla devletlerin kadim olma yacağını bildiğimizdendir ki savaşlarla kalmayıp idari ilmi ve devlet nizamında sürekli bir yapı kazandırmak için düzenleme ler yaptık.İlk anayasayı üç bölüm olarak yazdırarak,devlet kademesindeki görevleri,sipahilerin dirliklerine kadar karar eylendi.

Yönetim maliye ve hukuk alanında adımızla

anılan kanunname çıkarıp kurallar koyduk.Ceddimizin saltanat mücadelesin de kardeşler sebebi ile dökülen müslüman kanının bedelini aziz milletimize yaşatmamak için hanedanın üyelerinin ve dahi sultanın çığırlerine kan oturtan acıyı yaşamalarını vede devletin bekası için kardeş katline vetfasını alarak izin verdim.

500 Civarında mimari eserle vatani donattırdım.İslambolda bir ilim merkezi olan cami,medrese,kitaplık,aşevi,darüşşifa,hamam kervansaray gibi birimlerde oluşan Fatih külliyesini imar ettirdim...

İlim ve eğitimin neslimizin ve devletimizin devamı için önemini bilerek Sahn-ı Sekman yükseköğretim kurumunu kurdurdum.

Medreselerimizde eğitim tarzımız balıktan uçması,kuşta yüzmesi istenmezdi.

Alime ulemaya saygıda kusur etmedim. Değerli alimlerin Ali Kuşçu gibi İslambolumuza gelmesi için yüksek maaşlarla davetler gönderdim.

Zamanımızın her konuda en iyisi olmamız için her konuda durmaksızın araştırmalar,incelemeler

yaptırdım.Büyük devlet olmanın ilk şartının daima çalışmak olduğunun her zaman bilincinde oldum....

Fatih ünvanım olsada azrail a.s karşısında hiçbir ünvanın hükmü yoktur.Evlatlarımız asırlar sonrasında bile bizleri konuşup, duada bedduada okuyacak,yüce dinimizin ölçülerinde ve alimlerimizin fetvalarını almadan iş yapmadım.Bizi gerici olmakla eleştirenler yedi dil bildiğimizi,ihtiyacımız olmasada top dökümünde uzman olduğumuzu zamanın her ilmene vakıf olduğumuzu bilecekler mi ?

Ahir zamanda evlatlarımızın;zamanımızda Avrupada taht kavgalarını araştırmadan kardeş evlat değil bir soyun kurutulduğunu öğrenmeden, prenseslerin bile bir gecede kaç erkekle halvet eylediklerini bilmeden beni ve hanedanımı eleştirmeyeceklerini ümid ederiz...

Canımızı devleti ebede harcadığımızı vatanın doğu romadan sonra batı roma hedefimizi tahmin ederek defalarca suikasta uğradığımızı araştırdığınızda göreceksiniz.

Son seferimizde hedefimizin nere olduğunu sakalımıza bile söylemedik.Hünkar çayırında her öksürmemizde çığırlerimizi ağızımızdan getirenin hastalıklı yoksa Yakup paşanın zehrini olduğunu yıllarca konuşup neticede vatanın arşivlerinde bulacaksınız. Zamanınızda

Roma da ölüm günümüzün yortu olarak kutlandığını acaba bilecekmisiniz.

Adil olduk adaletten taviz vermedik.Zulm etmedik zulm ettirmedik.Zamanımızda bizim kudretimizin ulaştığı yerlere onların hayalleri ulaşamadı....

Aziz milletimiz yeryüzünde Adaletin temsilcileridir.Birgün millet fesada uğrar Allah'ın ipini bırakırsanız,yeryüzü fitne ve zulmle yoğrulacaktır. O zaman dahi Zalimlerin zulmü ile ezilen bedenlerden arşa yükselen dualar inşaallah Tayyip olanı aziz eylemek için milletimize verecektir....

Bedir KARAHAN (k.s.) Hazretlerinin Vefatı

Ömer KEŞKEK

Bir defasında kendisine sorulduğunda “ Efendim, sizden sonra bu müridler ne olacak ?” diye sorulduğunda, “ Evladım, kılıç kınından çıkınca daha keskin olur. Ben dünyamı de-ğişsem de, benim himmetim sizin üzerinize olur. İnşallah Muhammed Arap torunum ilerde yetişip benim yerime geçer. O zamana kadar da himmetimle yürürsünüz” buyurmuştur.

Essellamüaleyküm dostlar.. Bedir kokulu selamlar dost illerinden. Üstadımızın, pirimizin himmeti her daim sizlerle ve sizin üzerinize olsun. Yüreğiniz Vekili Rasul Bedir Karahan (k.s.) Efendimizin aşkı ve tasarrufu ile dolsun. Bizi bu sayıda da buluşturan Rabb'imize sonsuz şükrediyoruz. Rabbim, buna vesile olan Mürşidimizin, halini makamını yüce eylesin, bizleri kendisine evlad eylesin, kendisini de Resulullah (s.a.s.)'e komşu eylesin. Bu sayıda üstadımız Bedir Efendimizin dünyadan göçmesini işleyeceğiz. Ömrünü ibadetle, Allah'ı zikirle, ümmeti Muhammedi irşad ile geçiren, nefsi bir gün bile geçirmeyen Bedir Karahan (k.s.) Efendimizin Rabbine vuslatını beraberce idrak edeceğiz.

Bu dünya fanidir kimseye kalmaz.
Bakın bu dünyadan gidenler gelmez
Ölenin halini kimseler bilmez
Gel ölüm gelmeden tedarik eyle

Düşün günahlarını tövbeler eyle
Gece gündüz deme, durmadan ağla

Bedir Karahan (k.s.) Efendi 83 yıl ömür sürmüş ve 32 sene bu değerli vazifeyi yürütmüştür. Bu vazifenin kendisine verilmesini bahsettiği bir sohbetinde şöyle buyurmuştur. "Odamda huzur yaptığım esnada Şeyhim Muhammedi Necmeddin geldi. Sol limden tutup beni sağ yanına aldı. Hadi gidiyoruz dedi. Odadan beraberce gittik... Yedinci kat semaya vardığımızda büyükçe bir düzlüğe vardık. Gelmiş geçmiş ne kadar peygamber efendilerimiz ve evliya ervahı varsa hepsi orada oturuyorlardı. Şeyhim Muhammedi Necmeddin elindeki yazılı kağıdı götürdü. Peygamber Efendimize verdi. Bende şeyhimin yanında idim. Peygamber Efendimiz kağıdı aldı baktı. Sağ tarafında bulunan bu Bekir Sıddık hazretlerine verdi. Oda Ömer'ül Faruk Efendimize verdi. Ömer Efendimiz kağıdı imzalayıp geri Ebu Bekir Efendimize verdi. Oda imzalayıp Peygamberimiz'e verdi. Efendimiz sol yanındaki Osmanı Zî'n-nureyn efendimize verdi. Oda Hz. Ali Efendimize verdi. Hz. Ali de kağıdı imzaladı ve Hz. Osman Efendimize verdi. O da imzalandıktan sonra kağıdı peygamber efendimize verdiler. Peygamber Efendimiz de kağıdı imzaladı. Kutup lazım dediler, Kutup Aradılar. Kutup, o zaman Camii Kebir Mahallesinde Ramazan Efendi isminde bir hoca imiş. O'nu buldular. Bu beş imzanın altına ona da imzalandılar. Daha sonra bana verdiler. Kağıda baktım. Kağıtta peygamberimiz (s.a.s.)'in " Oğlum ! Sen benim ümmetimi irşad edeceksin." Buyruğu yazılıydı. Daha sonra 32 sene bu vazifeyi yürüteceksin dediler." Bedir Karahan Efendi, tıpkı Peygamber Efendimiz (s.a.s.) gibi vedasını son sohbetlerinde belli etmiştir. Yine vefatına yakın bir zamanda bir grup ihvanı ziyaretine geldiğinde onlara " Oğlum, Bu beni son görüşünüz. İnşallah mahşerde Resulullah Efendimizin sancağı altında buluşuruz."

Reşahat

demıştır. İhvanlar gözleri dolarak “Efendim, böyle şeyler söylemeyin. Siz olmaz iseniz biz bir daha buralara gelmeyiz” derler . Bedir Efendi tebessüm buyurarak “ Gelirsiniz oğlum. Hem de bir kuzu yersiniz” buyurur. Bu hadiseyi yaşayan ihvan, bu hikayesini birkaç sene evvel dergahın kalabalık olması üzere bir kuzu kesildiğinde göz yaşları dökerek Bedir Sultanın vekili olan Arap Efendi’ye anlatır. Mübarek sultanımızın o gün söylediği söz bu gün tecelli eder.

İhvanım olup da Mürşid bilenler
Burdan bakıp Beytullahı görenler
Allah'ın emriyle irşad olanlar
Ayrılıyom sizden, Elveda olsun

Bir gün Bedir Efendi evinde otururken aile efrağı sorarlar. “ Efendim, Sen vefat ettikten sonra buralar nice olur ? ” Bir süre gözleri kapalı rabıta yapıp boyun büktükten sonra “ Ben dün-

yamı değiştikten sonra buralar hep çocuk olur.” buyurur. O esnada Efendinin tam olarak ne demek istediği pek anlaşılmaz. Ama Bedir Karahan Efendi o zamandan bu yılları işaret etmiştir. Şu anda ocağında, bilhassa yaz aylarında talebeler, hafızlar yetişmekte; vekili Muhammed Arap Efendinin de himmeti ile daha geç yaşta yüzlerce talebe Kur-an'ın, zikrin ve ilmin tadını almaktadır.

Bu dergahtahtan mürid eksik olamaz
Zaten başka yerden feyiz alamaz
Bir çınar doğacak kimse bilemez
Ayrılıyom sizden, elveda olsun

Bedir Karahan Efendi, bir ihvanı ile evinin önünde muhabbet ederken, bütün irşadına şahitlik eden Gövdeliye doğru bakarak “ Oğlum, Bir yolculuk görünüyor, amma uzak amma yakın bilemiyorum” demıştır. Efendinin bu talebesi iki gün sonra kendi pancar tarlasında çalışırken talanın yanındaki yoldan birisi yürüyerek oradan geçer. Arkasından koşarak birisi yetişir ve ona “ Duydun mu ? Bedir Efendi vefat etmiş” der. Efendi hazretlerinin ihvanı Bedir Efendinin iki gün önce ne demek istediğini idrak eder ve göz yaşları dökerek efendinin ocağına gider. Bedir Karahan Efendi, son günlerini sürekli Kur-an okuyarak, salavat çekerek ve nafıle namaz kılarak geçirmiştir. Vefat günü yine kuşluk namazı kılmış, bir müddet daha Kur-an okumuştur. İki rekat daha namaz kılıp selam verdikten sonra tekrar Kur-an okumaya başlar. Kızları kendisine “ Baba, çok yoruldu, biraz istirahat et istersen” dediğinde “ Yok kızım, biraz daha okuyayım” buyurmuştur. Kur'an okumayı bitirip orada bulunanlara dönerek, “ Evlatlarım, bugün bizden birisi vefat etti” diyerek bir salavat getirmiş ve kendinden geçerek ruhunu teslim etmiş, vazifesini tam manası ile yaparak en sevgilisi olan

Rabbinin vuslatına ermiştir. 14 Ağustos 1983 tarihinde dünyasını değiştiren Bedir Efendi, aynı gün defnedilmiş, ve yüz binlerce talebesi Bedir Efendinin aşk pınarının gözü olan Pınarbaşı'na gelmiştir. Pınarbaşı'nda ziyaretler günlerce devam eder. Oranın esnafından bazıları müridlere “ Meğer ne büyük bir zaatmış fakat biz kıymetini bilememişiz. Vefat ettiği günden beri o kadar çok ziyaretine gelen oldu ki. Sanki yer gök insan doldu sandık” demişlerdir. İşte dünyadan böyle ahlaki güzel, her haliyle Resulullahı hatırlatan, her sözü kelimullah olan büyük bir sultan geçmiştir.

Size nasihatim Tevhid'le Salavat.
Dilerim Allah'tan bulunuz rahmet .
Mahşer günü gelir bize Muhammed.
Sizden ayrılıyom, Elveda olsun.

Bedir Karahan Efendi, müridlerine her zaman nasihatte bulunurdu. Onlara bir babanın evladına yakınlığı gibi yakındı. Onarın güzel ahlaklı olması, harama el uzatmaması, yalan söylememesi, eşlerine ve çocuklarına güzel davranılması, onların edep üzere yetişmesi için devamlı nasihatte bulunurdu. Sohbeti, kelamı ve hali, devamlı güzel ahlak, edep ve sadakat üzereydi. Bakışları ibret, kelamı ilim, nazarı ise gayet kuvvetliydi. Maneviyatı öyle kuvvetli ve güçlüydü ki, bir çok alim ve ulema zatlar bile dört göz-

le sohbetini dinler, himmetini alır, başka evliya zaatlar tarafından geliş ve kerametleri müjdele-nirdi. O her haliyle ümmete bir irşad kapısıydı. Adeta Rabb'imizin yer yüzündeki rahmetinin yürüyen bir tecellisiydi. Kendi şahsına bir şey talep etmez, bütün talebini müridleri için yapardı. Müridleri için sıkça dua ederdi. Onları teheccüt namazında ve seher vakti zikrinde çokça anardı. Kapısı her zaman müridleri ile dolu olurdu. Sofrasından misafiri hiç eksik olmazdı. Kendisi çok cömetti. Müridlerine de öyle olmasını nasihat ederdi. “Evinde misafir ağırlamayan, sofrasına misafir oturmayan, Allah'ın verdiği rızıktan kullara ikramda bulunmayan cennete zor girer evladım” diye nasihat ederdi. Haline, maneviyatına, nazarına evliyalar bile hayran kalır, ondan dua ve himmet isterdi. Kendisinden sonra himmetinin kapısının devam edeceğini ve müridlerin bu kapıdan hiç eksik olmayacağını, bu ocağın hiç sönmeyeceğini, güzel ahlak, edep ve ilim üzere nice kullar yetişeceğini müjdelerdi. Bir defasında kendisine sorulduğunda “Efendim, sizden sonra bu müridler ne olacak ?” diye sorulduğunda, “Evladım, kılıç kınından çıkınca daha keskin olur. Ben dünyamı değişsem de, benim himmetim sizin üzerinize olur. İnşallah Muhammed Arap torunum ilerde yetişip benim yerime geçer. O zamana kadar da himmetimle yürürsünüz” buyurmuştur. Bu kapının evlatlarının ümmete, vatanına hayırlı olacağını, Hz. Mehdi (a.s.)'a hizmet edecek ümmetler yetişeceğini müjdelerdi. Bir halinde kendisini gökyüzüne çıkarılmış, yıldızların kendisine boyun büktüğünü görmüş ve Kendisine, “İşte bunlar sana intisap edecek olan müridlerin” denmiştir. Bir ile ihvanları ziyarete giderken şehre girildiğinde bazı evleri işaret ederek “Benim bu evlerden müridlerim olacak. Ama benim gözüm görmez” buyurmuştur. Söylediği her söz Allah'a dost olan yüreğine Rabbinden gelerek tecelli eder ve öyle konuşurdu. Bizi ona evlat eden Rabbimize şu-

Reşahat

kürler olsun ki, söylediği her söz bugün tecelli ediyor ve biiznillah edecektir. Boşa hiçbir kelamı yoktu. Sohbetinde “Oğlum , Bu zamana kadar vazife hayatımda, Allah ne verdi ise, Rasulullah (s.a.s.) ne buyurdu ise onu konuştum. Haricinde kelam etmedim.” buyurmuştur.

Ceset gider ama eseri gitmez

Mürid, Mürşidini kalpten unutmaz

Bir baba evladi yazıya atmaz

Ayrılıyom sizden, elveda olsun

Sultanımızın. Efendimizin de buyurduğu gibi, halen himmeti üzerimizdedir. Halen aşkıyla feyziyle yol alınmaktadır. Ocağında çorbası halen tütmeekte, vekili, gonca gülü Muhammed Arap efendinin sohbeti, aşkı kuvvetli himmeti ile yol alınmaktadır. Zikir halkası duramadan devam etmekte, ilimler edepler öğrenilmekte ve rızaya yürünmektedir.

Son nasihatlerinden biri şöyle olmuştu. “ Kardeşlerim, bu dünya fanidir, ahiri ölüm. Bu dünyada doğru olmalı, güzel çalışmalı, Allah’ın emri üzere yaşamalı. İhvan olanlar birbirleri ile kardeş gibi olmalı. Namusunu, malını ve canını her hususta birbirine güvenmelidir. Yalan söylememeli, haram yememelidir. İhvan , kimsenin hakkına tecavüz etmemeli, kimsenin aleyhinde konuşmamalı. Nefsinin ardına düşüp şeytanın sözüne uymamalı. Dedikodu etmeyin, yalan söylemeyin, başkalarının aleyhinde olmayın. Devleti ve milleti sevin, namazınızı kılın. Birbirinizi hor görmeyin, birbirinize yardımcı olun. Gıybet kardeşinin etini yemek gibidir. Gösteriş, gurur benlik, inanı helake götürür. Asıl gaye Allah’ın rızası olmalıdır. Hepiniz, bir can gibi olmalısınız. İhvanımın hepsine canımdan bir sevgim var. Bu dergah aşk derghıdır. Bu kapıdaki aşk hiçbir yerde yoktur. Bu kapıya sahip olmalı. Tuttuğu dalı sağlam tutmalı. Biz ahrete geçerez ama bu kapı açık olur, bu kapı kapanmaz. Bizden sonra

da devam eder.” buyurmuştur. Son vedası ise şu şekildedir: “Büyükleğinizin, küçüklerinizin, erkeklerin cümlesine selam ederim. Kadınların büyüğüne, küçüğüne bana şeyh diyenin cümlesine selam ederim.Ve hakkımı da helal ederim. Allah işine işine güzel çalışın. Güzel yürüyün. Selamımı alın. Cümleliğe rica ederim, akıllı olun. Esselamü aleyküm ve rahmetullahi ve berekatühü...”

Kıymetli dostlar, Sizlerle Bedir Efendimizin sohbeti kelamı inşallah burada bitmeyecek. Allah nasip ederse, kıymetli mürşidimizin himmeti ile bir dahaki sayımızda, Bedir Efendimizin bu kutlu vazifeyi Hadim’üi İslam (İslam Hizmetkarı) Mürşidi Kamil Şeyh Muhammed Arap Karahan (k.s.) Efendiye devredişini, müjdelerini anlatacağız.Bir dahaki sayımızda ve Sultanımızın ocağında buluşmayı temenni eder, sizleri Rabbimize emanet ederiz.Esselamü Aleyküm ve Rahmetullahi ve Berekatühü.

İLÂHÎ

Hacı Cuma YEŞİLBAŞ

Kırkgeçide gidelim
Efendiyi görelim
Tutuşalım elele
Hakkı zikir edelim

Kırkgeçidin gülleri
Zikir okur dilleri
Lalesi bülbülleri
Kırkgeçide gidelim

Çıkalım dağlarına
Mor sümbüllü bağlarına
Yeşil ovalarına
Kırkgeçide gidelim

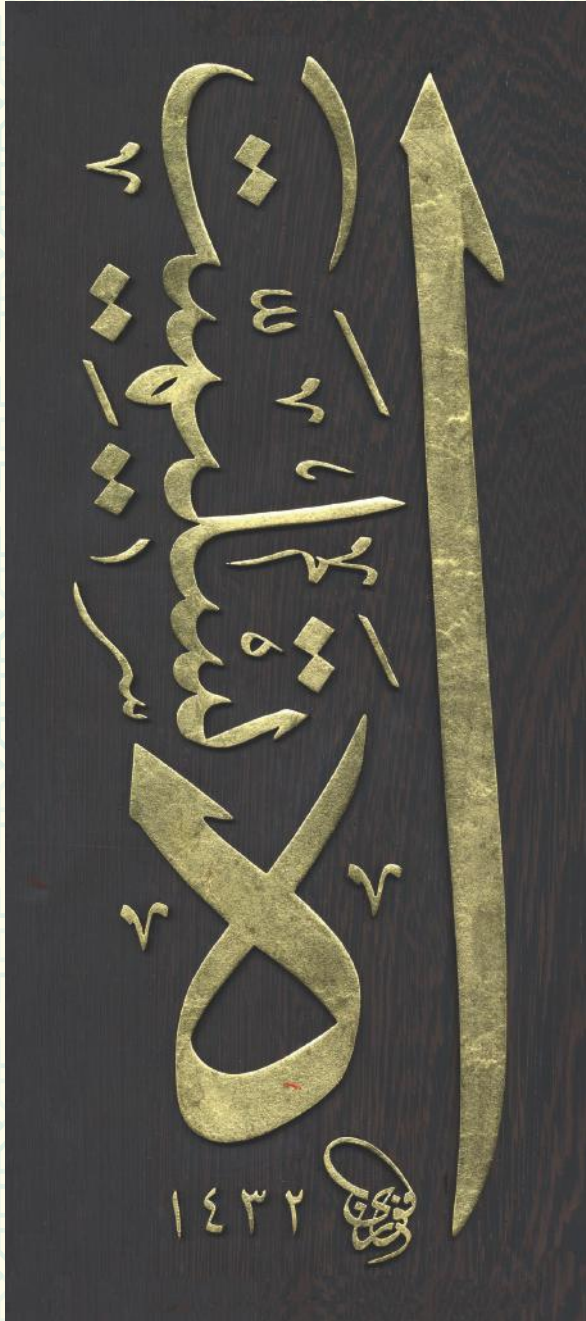
Coşkun akan deresine
Kavaklar gölgesine
Tatlı çay sohbetine
Gel şeyhime gidelim

Kıvrım kıvrım yolları
O çukur ovaları
Bahçeleri bağları
Koklamaya gidelim

Kevenli Şeyhimin köyü
İnce uzundur boyu
Buz gibi çıkar suyu
Küçük güzel köyüne gidelim

On üç ağustos geliyor
Herkes iple çekiyor
Dervişler hep biliyor
Sağ selamet gel kardeşim

Hacı Cuma söyler sözün özünü
Bedir Karahan'da açtı gözünü
Arap Efendimin güler yüzünü
Gelin hep beraber Kırkgeçide gidelim

GÖNÜL İNSANI OLMAK

Rabia KARAGÖZ

Bir gönül insanı Muhammed Arap Karahan (ks) a ithafen...

Esasında mahlûkatın içinde sadece insana verilen en büyük hediyelerden biri de şüphesiz ki gönüldür. İnsan gönlünün derecelerine göre alçalır ya da yücelir ki vicdan, merhamet, acıma ya da acımasızlık gibi duyguları içine derc etmiştir gönül... Hani gönül deyince de bildiğimiz kalp gelmemeli insanın aklına. Bence kalp sadece vücuda kan pompalayan, vazgeçilmez ama ruhsuz bir organdır. Fakat gönlün içinde bir ruh, bir hayat, bir ışık vardır.

Bir de gönül insanı olmak, gönüllere hitap etmek, gönüllere taht kurmak var ki, ne mutlu o gönül erlerine kalpleri fethedenlere. İşte burada dikkatleri bir noktaya çekmek istiyorum. O da bu güzel insanları, diğerleri ile karıştırmamak gerektiği hususudur. Bizler maalesef hakiki gönül insanıyla, çevresinde bir sürü sahte dostluklar kurmuş, eli kolu uzun diye tabir ettiğimiz, gönül insanıymış imajı veren şahsiyetleri birbirine karıştırıyoruz. Arada ki ince çizgiyi ayırt edemiyoruz.

Peki, hakiki gönül insanı kimdir? Onları diğerlerinden nasıl ayırmalıyız? Hangisinin eşliğinde hizmetkâr olmalıyız

Öncelikle gönül insanı hasbidir, Allah adamıdır. Yaptığı her şey, attığı her adım, aldığı her nefes, hatta kılının kıpırdaması yalnız rızayı ilahi içindir. Yoksa kimsenin takdirini almak ya da makam, mevki, şan, şöhrat gibi gizli emelleri yoktur... Diğer ise hesabidir. Zahiren halkın içinden, halka yardım eden, ne bileyim fakire yoksula iş aş sağlayan gibi görünse de, batında attığı her adımda gizli hesapları, menfaatleri vardır. Güya eli kolu uzundur. Üst mevkilerde tanıdıkları vardır. Şanlı ve de şöhratlıdır.

Gönül insanı ile aranızda mesafeler yoktur. Her daraldığınızda bunaldığınızda onun hayali bile ferahlatır içinizi... Yani "şu anda ona ulaşsam benim bu kalp daralmamı giderir" der felah bulursunuz... Diğer insan ise hep meşguldür, önemli işlerle vardır. Fakat en yakın zaman da

size dönecektir. O an için menfaati yoktur ki size zaman ayırsın.

Gönül insanını gördüğünüzde, hal ve tavırları ile Rabbinizi hatırlatır size. Hani Esmâ da Müsemmayı görmek vardır ya! Adeta Rabbinin bir ismi olurda, onda yalnız yaratanın sanatlarını görürsünüz. Ondaki derin manaya visal bulursunuz. Yol olur da sizi yüce Mevlâ'ya ulaştırır. Ve tıpkı ayette zikredildiği gibi, Salih kullardan olur, size hakkı ve sabrı tavsiye eder. Diğer insanı, hani gönül insanı olma müsveddesi, hal ve hareketiyle hep kendini aksettirir. Rabbinin ayinesi olma yolunda hiçbir çabası yoktur. Kendini oynar. Onda hep onu görürsünüz. Her yaptığı iyilik gibi görünen şeylerin arkasından kimliğini benliğini sokar gözünüze gözünüze. "Ben senin işini yaptım" der ve gizli şirke doğru yol bulur kalbinin ta derinlerinde... Hâlbuki gönül insanı öyledir? "yaptırıldı" der. "ben yalnız bir sebezim. Sen müsebbibe bak ve yalnız ona teşekkür et" der ve aradan sıyrılır Hızır (a.s) gibi...

Ve gönüllere taht kurmuş insan hissettirmez. Zamanın birinde kulaklara küpe olası bir söz işitmişim de, deniyordu ki;

"Vücudumuzdaki organlar kendini hissettirmeye başlarsa arıza var demektir." Mesela kalp. Yaşam kaynağımızdır. Her zaman atmalıdır. Hep var olmalıdır. Ama çoğu zaman bedendeki varlığını hissetmeyiz. Ne zaman ki teklemeye başlar, biliriz ki arıza var. Keza diğer organlarımız da öyledir. Onların vücudumuzdaki varlıklarını hissedince ya midemiz ağrıyordur, şeker vardır, kalp vardır. Yok, hissetmiyorsak işler yolundadır. Gönül insanı da öyledir ya! Hayatımızda hep vardır. Hayatımızın idamesinde önemli rol oynar. Ama varlığını bize hiç hissettirmez. Zaten hissettirmeye başladığında gönül adamlığında arıza çıkmış demektir. Artık o gönül insanlığından çıkmış öteki olmaya başlamıştır. Diğer insanınsa varlığını benliğini hep hissedersiniz. "Bana şunu şunu yapmıştı. Acaba karşılığında ne yapsam,

ne bekliyordur?" diye içinizi kemirir durur. Çünkü o bunu size ima eder durur. Beklentileri vardır. Sonra da çıkar "Efendim ben şu zaman sana şunu yapmıştım. Şu işini bitirdim. Şöyle eserler bıraktım. Ben olmasaydım ne yapardınız?" diye orada burada nutuklar atar.

Gönül insanını taşlasanız da kovsanız da o yine size dua eder. Yüzünün kanlarını silerde "Ya rab! Helak etme bu insanları; mümkün ise hidayete erdir" der. Bir bedevi olsanız, gelip o gönül insanının yakasına yapışıp, bir eşkiya gibi "bana bütün malını mülkünü vereceksin" dediğinizde orada bulunan bu gönül insanının sadık yareleri, üzerinize yürüyünce, onları bile durdurur da "Bu insana ne istiyorsa verin" der. Çünkü dünyaya gelmiş geçmiş en büyük gönül insanıdır. Resulullah (s.a.v)' dir. Bu hali ile ona hizmet etmek, davasına gönül vermekte kaçınılmaz olur. İşte hakiki gönül insanlığı budur.

Yüksek ve hakiki gönül insanlığı asıl ona denir ki, asaletiyle ihlâs ve samimiyetiyle, size hizmet etsin sizi davasına hizmet ettirsin. Dünyevi menfaatlerin bittiği yerde, Rızayı ilahiye başlatsın ve nasıl gönül insanı olunmuş insanlara gösterebilir. Gönülleri fethetsin, gönüllerde yaşasın oralara taht kursun da "Gönül insanı" olsun...

ALAATTİN-İ ATTAR (K.S.)

Cennet ÖZDEMİR

Doğumu: ?

Vefatı : 802 H/ 1400 M, Çagâniyân

Şemali

Orta boylu, gökçek yüzlü, esmer tenliydi. Sakalı büyükçeydi. Huşu üzere bulunurdu. Dirayeti ve anlayış kabiliyeti yüksek, zekâsı keskin-di. Sohbeti tesirli, terbiye ve eğitimi yetiştiriciydi. Asıl adı Muhammed bin Muhammed Buharî olan Alaeddin-i Attar Hazretleri Hârizm'den Buhara'ya göç eden bir tüccarın üç oğlundan en küçüküydü. Babasının vefatında Buhara medreselerinde ilim tahsili ile meşgul bulunuyordu, kendisine düşen mirası istemedi. Medresede talebe iken edebi ve ilmi Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin ilgisini çekti. Durumunu beğenince onu manevi evlatlığa kabul etti.

Alaeddin-i Attar Hazretleri, medresede-ki tahsilini tamamlayınca Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin yanında manevi eğitime başladı. Kıymetli müşşidi, gönlündeki “benlik” duygusunu ezmek için soylu ve tanınmış bir ailede yetişmiş olmasının bilincinde olarak ona elma satma vazifesi verdi ve şöyle buyurdu : “ **Bu tablayı başına koy ve içindeki elmaları, yalın ayak dolaşacağın Buhara'nın pazar ve mahallelerinde bağıra bağıra sat!**” Alâeddin Attar Hazretleri bu vazifeyi canla başla yerine getirmeye çalışıyordu. Fakat bu durum kardeşleri Şehabeddin ve Hoca Mübarek'in nefislerine ağır geliyor, bu halden inciniyorlardı. Şâh-ı Nakşibend Hazretleri vaziyeti öğrenince talebesi Alâeddin'e şu emri verdi:

“Meyve tablasını kardeşlerinin dükkânı

önüne koy ve orada yüksek sesle sat!”

Vazife ağır olunca imtihan da ağırlaşıyordu bu kutlu yolda. Ve yine bu kutlu yolda, imtihanınca mükâfatlandırılıyordu yolcu. Nefsini bilsin diye yol gösteren gerektir yolcuya. Nitekim **“Nefsini bilen Rabbini bilir!”** hadisi bu gerçeğe işaret ederdi. **“Sevdası büyük olanın imtihanı da büyük olur.”** sözü nice müminlerin çektiği zorlu çileleri açıklar nitelikteydi. Alâeddin Attâr, Hoca Hazretlerinden kendisine bânîni terbiye yolu açılınca kadar, aldığı emri yerine getirmeye devam ediyordu. Nitekim Büyük Mürşid, meclislerinde Alaeddin Attar Hazretlerini uzunca bir süre yanı başından hiç ayırmadan terbiyesiyle meşgul oldu. Hatta müridlerinden bir kısmı **“Onu niye hiç yanınızdan ayırmıyorsunuz?”** diye sordular. Hazret bu soruya; Yakub aleyhisselamın Yusuf aleyhisselam hakkında söylediğini söyleyerek cevap verdi:

“O’nu kurt yemesinden korkuyorum”

Bu sözdeki mana, Alaeddin-i Attar Hazretlerinin büyük bir sırta mazhar olacağı anlamındaydı. Verilen değerın söze dökülmüş hali de çok güzeldi. Bu muhabbet, Allah dostlarına hizmetin ve hizmet yoluyla gönle girmenin faydalarından biriydi.

Alâeddîn-i Attâr hazretleri anlatır:

“Şâh-ı Nakşibend Hazretleri beni kabul edince, onu o kadar sevdim ve sohbetlerinden ayrılamıyacak hâle geldim. Bu hâlde iken, bir gün bana dönüp; **“Sen mi beni sevdin, ben mi seni sevdim?”** buyurdu. **“İkram sâhibi zâtınız, âciz hizmetçisine iltifat etmelisiniz, hizmetçiniz de sizi sevmelidir.”** diyerek cevap verdim. Bunun üzerine; **“Bir müddet bekle, işi anlarsın.”** buyurdu. Bir müddet sonra, kalbimde hocama karşı muhabbetten eser kalmadı. O zaman; **“Gördün mü, sevgi benden midir, senden midir?”** buyurdu. Sevginin kimden olduğu aşikârı

artık. Bunun üzerine bir beyt düştü dillere: Eğer maşuktan sevgi olmaz ise âşîğa, Âşîğın muhabbeti kavuşturamaz maşûğa.

Manevi evlatlıktan sonra dünyevi evlatlık da nasip olacaktı Alaeddin-i Attar Hazretlerine. Devrin mürşidi, şeyhlerin şahı Şah-ı Nakşibend Hazretleri hanımına, kızı evlilik çağına geldiği zaman kendisini haberdar etmesini tembihlemişti. Hanımı da, kızı evlilik çağına geldiğinde, Şah-ı Nakşibend Hazretlerine durumu bildirmişti. Bu haber üzerine Şah-ı Nakşibend Hazretleri Kasrîârîfân’dan Buhara’daki medreseye gitti. Alâeddin Attâr’ın yanına geldi ve: **“Hoca Alâeddin! Benim evlilik çağına ulaşmış bir kızım var. Dünya hayatı nedir bilmez, ama iffet sahibidir. Allah’ın emri ile onu sana nikâhlamak isterim.”** dedi. Hoca Alâeddin şaşırdı: **“Efendim! Sizin gibi gönül sultanı bir zâtın kızıyla evlenmek, benim için en büyük şereftir. Ama benim, kızınıza lâıyk bir dünya malım yok. Bütün malım şu gördüğünüz hasır, ibrik ve lambadır.”** dedi. Şah-ı Nakşibend hazretleri, **“Molla Alâeddin! Allah Teâlâ senin de kızımın da rızıkına kefildir. Sizden olacak nesile de yine**

Reşahat

Allah kefil olacaktır. Ben bu teklifimi, senin bu güzel tevazuunu bildiğim için yaptım.” dedi. Aradan çok zaman geçmedi. Molla Alâeddin, Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin kızı ile evlendi. Nikâhları kıyıldı.

Kayınpederinin yanında sıkı bir seyr ü sü-lük ve riyazat eğitimi gördükten sonra irşadla görevlendirildi. Bahaeddin Nakşibend Hazretleri daha sağlığında müridlerinin büyük bir kısmının eğitimini ona havale etmişti. Hatta bu yüzden: **“Alaeddin bizim yükümüzü hafifletti.”** buyurdu. Dirayetli irşadları ve bereketli sohbetleri sayesinde pek çok kimse onun elinden kemal

Tasavvufun lüzumuna dair, iki büyük zatın iki kıymetli sözünü dile getirelim:

İmam-ı Azam Hazretleri buyuruyor:

“ (Tasavvufa intisabım olan son)iki sene olmasaydı, Numan helak olmuştu.”

Seyyid Şerif Cürcani Hazretleri buyuruyor:

“Hace Alaeddin Attar’ın hizmetine yüz vurmayınca, Allah Teâla’yı bilemedim.”

Mürşid, müridin kalbine ilâhî muhabbet tohumunu ekmektedir. Bu tohumu sulayıp büyüt-mek ise müride aittir.

Nefsin temizlenmesi ve kalbin nuru ilahi ile

bulmuştur.

Tasavvuf, dinin ruhudur. Ona kavuşan ruhu-na da kavuşmuş olur. Sebepler âleminden bizi ruhumuza kavuşturacak bir sebep bekleriz. Arar dururuz bir yerlerde, bir şeylerde. Ne zaman ki ruhumuzu buluruz işte o zaman huzura kavuşu-ruz.

dolmasının en kestirme yolu, Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin tarif ettiği yoldur. Bu yola girme hususunda, Muhammed Bahaddin-i Şah Nakşibend Hazretleri şöyle buyurdular:

“Yolumuz, ender bulunan yollardandır. Sağlam halkadır. Resulullah (s.a.v.) Efendimiz Hazret-i Mustafa’nın sünnetlerine tutun-

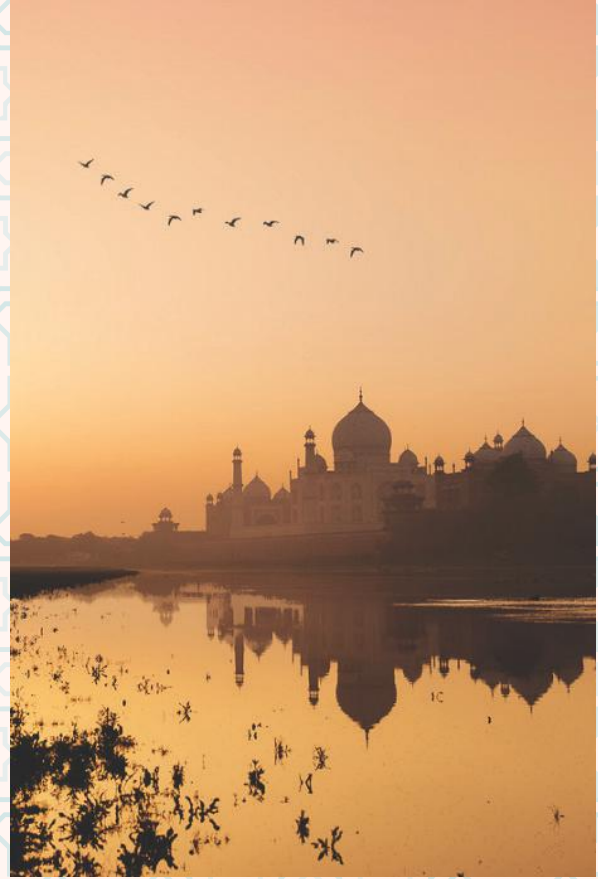
maktan başka bir şey değildir. Ashab-ı Kiramın takip ettiği yolu izlemekten başka bir gaye yoktur.”

Yolu tüm incelikleriyle takip eden Alaeddin-i Attar Hazretleri bu yoldaki izlerinin birinden bahsediyor:

Şah-ı Nakşibend Hazretleri-
nin değerli sūfîlerinden Muham-
med Râhin ile beraberdik. Bana,
“Kalbin mânevî durumu ne
âlemde, nasıl?” diye sordu. Ben de,
“Durumunu tam bilemiyorum.” dedim. O,
“Bana sorarsan, onu üç gün-
lük ay gibi görüyorum.” dedi.
Daha sonra bu konuşmamızı, Şah-ı Nak-
şibend Hazretlerine anlattım. Şöyle dedi:
“O, kendi kalbinin mânevî durumunu söy-
lüyor.” buyurdu. Ayakta duruyorduk. Ayağını
ayağımın üzerine koydu. Birden kendimden
geçtim. Bütün mevcûdâtı, Arş-ı a'lâyı kal-
bimde bir arada gördüm. Kendime gelince;
“Gördüklerini anlat.” buyur-
du. Anlattım. Bunun üzerine;
“Gönül budur. O dervişin sandığı gibi değil.
Böylesi manevi hali her kalp anlayamaz. Al-
lahü Teâlâ'ya, kalbin yakın olduğu kadar hiç-
bir şey yakın değildir. Mahlûkların en üstünü,
en şerefli kalptir. Kalp, bilinmeyen sırlarla
dolu bir âlemdir, her şeyi kendinde bulun-
durur. Görüldüğü gibi kalb, her şeyden ge-
niş bir latîfedir. Böyle olunca, onu bir kimse
nasıl anlayabilir. Bunun için hadîs-i kudsîde
Allahü Teâlâ; “Yere ve göğe sığmam, mü'min
kulunun kalbine sığarım.” buyurdu. Bu, de-
rin sirlardandır.” buyurdu.

Manevi vücudun gıdası nurdur. Nur Allahü
Teâla Hazretlerinden gelir. Mürşid-i Kamil deni-
len büyük velîlerin kalbi vasıtasıyla dağıtılır. Ma-
nevi vücut ancak, bu nuru aldığı takdirde sıhhatli
yaşayabilir. Nuru alamayan manevi vücut önce
hastalanır, sonra da ölür. Bu manevi ölümdür. Bu

durumdaki bir insan, yaşayan ölü gibidir. “On-
ların kalpleri vardır; anlamaz, gözleri vardır
görmez, kulakları vardır, işitmez. Dikkat edin
onlar hayvanlar gibidir; belki de dalalet husu-
sunda onlar daha aşağıdadırlar.” (A'raf-7,179)
ayet-i kerimesi bu kimseleri tarif eder.

Buhârâ'da bir takım âlimler arasında,
Allah-ü Teâlâ'nın görülüp görülemeyeceğın-
den konuşulmuştu. Bir kısmı Allah-ü Teâlâ'nın
görülebileceğine mümkündür derken diğer
bir kısmı mümkün değildir diye ısrar ediyor-
du. Hepsi de Alâeddin-i Attar Hazretlerine
tam inanan kimselerdi. Bir kısmı gelip, ona
meseleyi açıp, siz hakemsiniz, bize doğru
yolu gösteriniz dediler. Hâce Alâeddin onlara;
“Üç gün devamlı bize gelip, tam bir ihlâs
ve temiz bir düşünce ile sükût üzere mec-
lisimizde oturun. Ondan sonra hüküm ve-

Reşahat

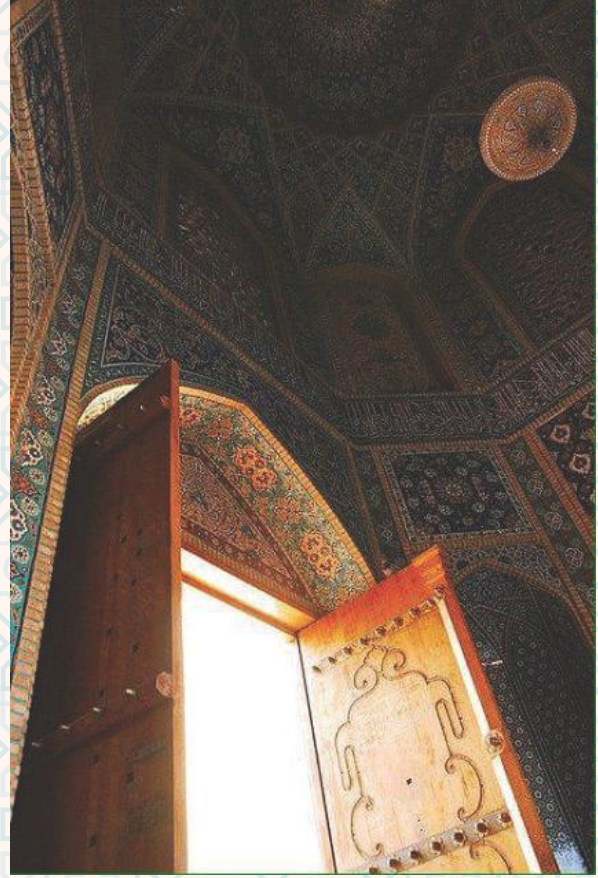
relim.” buyurdu. Onlar da, üç gün, devamlı Hâce Alâeddîn'in sohbetine gelip, sükût üzere oturdular. Üçüncü günün sonunda, onlarda bir hâl ve kendini kaybetme hâsıl olup, dayanamadılar. Yere düşüp yuvarlanmaya başladılar. Kendilerine gelince, kalkıp tam bir tevazû ile **“Rü’yetin hak olduğuna inandık.”** deyip, bir daha Hâce Alâeddîn'in hizmet ve huzurlarından ayrılmadılar.

Huzur Allahü Teâlâ'nın kullarına verdiği en güzel nimetlerindendir. Hakk yoldan giden Hakk'a kul olmaya niyet edenlere verilir. Yüce kitapta da bahsedilmiştir; **“Ey iman edenler, eğer Allah'a karşı hep takva dairesi içinde bulunursanız, O size furkan (açık-kapalı, hakkı bâtıldan, doğruyu eğriden, iyiyi kötüden, güzeli çirkinden temyiz ve tefrik edecek bir kabiliyet, bir ışık) verir.”** (Enfâl, 8/29). Işığı hak edenlerden oluruz inşallah.

Alâeddin-i Attar Hazretleri buyururdu ki: **“Maksada ancak hocanın, rızası ile erilebilir. Talebeye, bütün işlerini hocasına bırakmak düşer. Hocasının yanında bir tercihi olmamalıdır.”** Hazret, bu sözünü hayata geçirdiği bir anısından bahsediyor;

Bahaeddin-i Buhari Hazretleri, bir gün talebeleri ile kıra çıkmıştı. Yolda bir nehrin üzerinden geçiyorlardı. Nehir yeni yağın yağmurlarla taşıp kabardığından birçok ağacı kökünden söküp götürüyordu. Bahaeddin-i Buhari Hazretleri; **“Alâeddin atla!”** buyurdu. Alâeddin-i Attar Hazretleri, kendini hemen nehrin azgın sularına attı. Sular onu derhal yuttu. Diğer talebeler şaşkınlık ve korku içindeydi. Ancak hocalarına da bu işin esrarını soramıyorlardı. Bahaeddin-i Buhari Hazretleri, talebeleriyle yoluna devam ederek kırlarda bir müddet gezdi. Akşamüzeri geri dönerken, köprü'nün yanına gelince, talebelerine; **“Biz kaç kişiydik, bir eksiğimiz var mı?”** diye sordu. Talebeler de; **“Birkişieksiğimiz var. O dasabahleyin buradan**

geçerken nehre atlamıştı.” dediler. Bahaeddin-i Buhari Hazretleri ellerini nehre uzatarak;

“Alâeddin gel!” buyurdu. Alâeddin-i Attar nehirden çıktı. Elbiseleri hiç ıslanmamıştı. Bahaeddin-i Buhari Hazretleri, talebelerine buyurdu ki: **“Görüyorsunuz, nehir, kökleri sağlam olmayan bütün ağaçları söküp götürüyor. Fakat Alâeddin'in kökü sağlam olduğundan söküp götüremedi.”**

Ya Rabbi, bizlerin köklerini de azgın suların söküp götüremeyeceği kadar sağlam et! Köklerimiz, Hz. Peygamber'in ve Onun vekillerim dediği velilerin iman ağaçlarını daha da sağlamlaştıracak köklerden et!

Nakşilik yolu edeb yoludur, sohbet yoludur. Bu yüzden bu yolun varisi olan Alaeddin Attar Hazretlerinin şu sözleri ilgi çekicidir: **“Tasav-**

vuf erbabının kalplerine eziyet verecek bir iş yapmaktan sakın. Onlarla düşüp kalkarken, aralarına katılırken uyulması gerekli edebi unutmama. Onların sohbetine katılmadan edep-lerini öğren. Çünkü “Edebi olmayanın tarikati da olmaz.” Tarikattan, tasavvuftan istifade-nin yolu sohbetten geçer, sohbet de edeple olur. Sakın kendini edepli görmeye kalkışma. Çünkü kişinin nefsinde edep vehmetmesi de sü-i edebdir.”

Edeplendiği kıymetli mürşidiyle zahiri ayrılık vakti yaklaşmıştı atık. Alaeddin-i Attar Hazretle-ri, mürşidiyle geçirdiği son günleri şöyle anlatı-yordu;

“Bahaeddin-i Buhari hazretleri, ömrü-nün son günlerinde bana kabrini kazmamı emir buyurdu. Gidip, emredildiği gibi kabri kazdıktan sonra huzuruna geldim. Yasin-i şerif okumamı istediler. Diğer talebelerle birlikte okumaya başladık. Kendisi de bi-zimle birlikte okuyordu. Yarısına gelince, nurlar gözükmeye başladı. Kelime-i tev-hidi söyleyerek son nefeslerini verdiler.” Bundan sonra Alâeddin-i Attar Hazretleri zama-nında kâmil velilerin baş tacı oldu. Halktan olsun, ilim ehlinde olsun irşâd işinde pek çok kimseye doğru yolu göstermede kaynak durumuna geldi. Halkı Hakk’a götüren delillerin en önde gideni idi. Üstünlüğünden yer gök onun aşkını anlat-maya başladı. Yaşadığı asırda İslamiyet’i bütün güzelliği ile kâinata gösterdi.

Ubeydullah-ı Ahrar Hazretleri buyurur: “Hazreti Hacı Bahaeddin vefat ettikten son-ra, şanınin yüksekliğindedir ki, bütün asha-bı, hatta Muhammed Parisa Hazretleri dahi Hacı Alâeddin Hazretlerine biat eylemişler-dir.”

Alaeddin Attar Hazretleri, temkin ehli sûfilerden, fena ve baka sırrına erenler-dendi. “Fena” konusunda şöyle konuşurdu: “Fena, Yüce Allah’ın bir müride dünya mül-

künü, ruhlar âlemini unutturmasıdır. Bunun bir ilerisi vardır ki, o da fena duygusunun da unutulmasıdır. Ona da “fena ender-fena”

veya “fena ani’fena” derler. “

Hazret dünya mülküne meyletmezdi. Buyururdu ki: “Hakikat, zenginliğin gösterişinden korkmak ve titremek gerektirir. Zenginlik tas-lamamalı, Allahü Teâlâ’nın verdiğiine şükret-melidir.”

Alaeddin-i Attar Hazretlerinde, sahv (ken-dinde olma) hali çoktu. Muhammed Parisa Haz-retlerinde ise sekr (kendinden geçme) hali çok olurdu. Hakikat sahipleri, sahv halinin sekrden üstün olduğunu bildirirler.

Alâeddin-i Attar Hazretleri, tasavvuf yoluna giren ve bu yolda ilerlemek isteyen kişinin, du-rumu ve yapacağı işler hakkında şöyle buyur-muştu; “Bu yola taklit ederek girenin, bir gün hakikate kavuşacağına kefil olurum. Hocam Şah-ı Nakşibend rahmetullahi aleyh, bana kendilerini taklit etmemi emrettiler. Onları taklit ettiğim ve halen etmekte olduğum her şeyde, onun eser ve neticesini görüyorum.”

Alâeddin-i Attar rahmetullahi aleyhi, gö-

Reşahat

nülde Allahü Teâlâ'nın sevgisini bulundurmamak hakkında şöyle buyurdu; **“Bir kimse susup duruyorsa, onun bu hali, şu üç şeyden boş olmamalıdır;**

1. Kalplerine kötü duyguların girmesini önlemek.

Kalbe, Allah sevgisinden başka duyguların girmesini engellemek zordur. Tamamen bu duygulardan arınmak ise mümkün değildir. Yirmi sene gönlüme bu tür duyguları koymamaya çalıştım. Sonra yine geldi. Geldi ama gönlümde yer bulamadı.

2. Yüce Allah'ı gizlice gönülden zikretmeye çalışmak.

En güzel amel, kendi gönlümüzden geçenleri bilmektir. Onun için niyet önemlidir. Bazı müridlere şaşıyorum; kendilerini gerçekten çok faydalı olan işlere canla başla yöneltmiyorlar. Hatta bazıları, “Matlubumuz çok yüksek, onu talep edecek gönlümüz ise çok küçük, elde etmek için bize himmet etseniz” diyorlar. Onlara şunu tavsiye ederim: “Bir şeyi elde edememek yetenek meselesidir. Sizler, matlubu elde edecek pek çok imkânı buluyorsunuz, ama sonra kaybediyorsunuz, elde tutamıyorsunuz. Bunun nerede ve ne şekilde geleceğini de bilemiyorsunuz. Bu yüzden, Allah'ın velî kulları ile sohbet ve birlikteliğe devam etmelisiniz. Allah'ın velî kullarını en az günde bir kez görmek, ihmal edilmemesi gereken bir gerçektir. Bu mümkün olmazsa ayda bir mektuplaşmak gerek. Onların himmet nazarlarından ayrı kalmamak gerekir.”

3. Kalbin hallerini gözetmek.

Gönle gelen ilâhî feyizlere bakarlar, onların mânevî seyrini müşahede ederler. Amellerin en güzeli, gönülden geçenleri araştırmak iyi mi geliyor, kötü mü geliyor bilmektir.

Alâeddin Attar Hazretleri, vefatına yakın bazı sohbetler yaptı. Müridlerine çeşitli tavsiyelerde bulundu. Hikmetli sözler söyledi. İnsanlara çok

dualar etti. Bu sohbetlerde Allah rızasına, sevgi ve muhabbete çok değindi ve sıkça şu şiiri söyledi:

Bizler kuru kamaşa benzeriz

Ateş gibidir sevginiz

Onu yanmaktan koruyun

Tükenmesin muhabbetiniz.

Vefatından on beş gün önceydi ve şu sözleri söyledi: **“Artık ben âhîret yolculuğunu tercih**

ettim, geri dönemem.”

Alâeddin-i Attar, yine vefatına yakın buyurdu ki: **“Allahü Teâlâ'nın inâyeti ve Hâce Bahaeddin-i Buhari hazretlerinin himmeti ile müsaade edilseydi, bir nazarda bütün insanları vilâyet mertebesine kavuştururdum. En önce Allahü Teâlâ'nın ezeli inâyetini görmek ve bundan ümitli olmak lâzımdır. Bundan bir ân gafil kalmamalıdır. Daima muhtâc olduğunu düşünmelidir. Allahü Teâlâ'nın küçük bir gadabını çok büyük görmeli, titremeli ve çok korkmalıdır.”**

Son hastalıklarında, Bahaeddin-i Buhari hazretlerinin ruhaniyeti ile hayli sohbet etti. Buyurdu ki: **“Dostlar ve azizler hep gitti. Bazıları da arkalarından gitmek üzeredir. Elbette o âlem, bu âlemden üstündür.”** Bundan sonra bir ara bah-

çedeki yeşillığe gözleri takıldı. Yakınlarından biri; **“Ne güzel sebzelik.”** deyince; **“Toprak da güzeldir. Bu âleme hiç meylimiz olmamıştır. Dostların gelip bizi bulamayınca, gönülleri kırık dönmelerinden başka kederimiz yoktur.”** buyurdu.

Vefât ettiği gece, talebelerinden biri şöyle bir rüya görmüş:

“Büyük bir otağ kurulmuş. Otağda Peygamber efendimiz de bulunuyordu. Alâeddin-i Attar Hazretleri ile hocası Bahaeddin-i Buhari Hazretleri de otağın yanında duruyor ve içeri girip Peygamber efendimizi (s.a.v) görmek istiyorlardı. Bir ara Bahaeddin-i Buhari içeri girdi ve bir müddet sonra sevinç ile çıkarak buyurdu ki: **“Bize, kabrimizin 100 fersah mesafesine defnedilecek her Müslümana şefaathetmemiz ihsan edildi. Alâeddin-i Attar'a da 40 fersah mesafedekilere şefaathet ihsan edildi. Bizi sevenlere ve ihlâs ile bağlılık gösterenlere de, bir fersah mesafede olanlar ihsan edildi.”** (Bir fersah, altı kilometredir.) Kurtuluşa erenlere ne mutlu.

Alâeddin-i Attar hazretleri vefâtına yakın talebelerine vasiyet ederek buyurdu ki: **“Birbirinize sığının! Her işte yolunuz, dinî ölçülere bağlılık olsun! Ölçüleri yerine getirmek azminden dönmeyiniz! Sohbet mühim sünnettir. Bu sünnete riâyet edin, umûmî ve husûsî şekilde ona devâm ediniz! Eğer bu yolda sebât ve istikâmet gösterirseniz, bir ânda büyük derecelere kavuşursunuz. Tek nefesteki hasılatınız, benim bir ömür boyu kazancım kadar olur. Hâlinizin daima yükselişte olması lâzımdır. Vasiyetimi çiğneyecek olursanız perişan olursunuz.”** Hz. Peygamber (s.a.v) **“Din nasihattir”** buyurdu. Ashabından biri: **“Kimin için nasihattir?”** diye sordu. Efendimiz: **“Allah, Kitabı, Resulü, mü'minlerin yöneticileri ve tüm Müslümanlar için nasihattir”** buyurdu.

Reşahat

Alaeddin-i Attar Hazretlerinin vefatından önceki nasihatleri Efendimizin sözüne götürüyordu bizi. Bu nasihatlerde bir ölçü vardı, bu nasihatlerde bir ibret vardı, bu nasihatlerde bir müjde vardı, bu nasihatlerde bizim ahiretimiz vardı. Bu nasihatleri anlayabilmek, yaşayabilmek ve anlatabilmeyi vazife edinmeliydik. Çünkü yine Hz. Peygamber'in (s.a.v) :**"Allah'ı kullarına sevdirin ki, Allah da sizi sevsin"** buyruğu üzerine Allahü Teâlâ'nın bizi sevmesi için bu bir şarttı.

Kâbe-yi muazzama ilk görüldüğü anda yapılan dua reddedilmezmiş. Silsile-i Aliyye büyüklüklerinden, Kâbe-yi muazzamayı görünce, "Yâ Rabbî, bizi seveni dostun yap." diye dua edenler olmuş ve bu duaları da kabul olunmuş. Bu büyüklükleri seven, ne kadar şükretse azdır!

Bizim duamız da, iki cihanda Alaeddin-i Attar Hazretlerinin muhabbetine nail olmak, Hz. Peygamber ve ashabıyla birlikte Havz-ı Kevser'de buluşmak olsun. Sonsuz kudret ve hükümlerlik sahibi Allah'a (c.c) yakın, O'nun nezdinde değerli ve şerefli bir konumda.

"İnna lillahi ve inna ileyhi raciun." (Bakara,156)

2 Receb 802'de (28 Şubat 1400) bel ağrısıyla başlayan bir hastalığa yakalandı. 20 Receb 802 (17 Mart 1400) Çarşamba günü vefat etti. Buhara bölgesinde bulunan Çagâniyân'a defnedildi. Alâeddin-i Attar Hazretleri Silsile-i Âliyye'de emaneti Muhammed Bahaeddin Şah-ı Nakşibend Hazretlerinden almıştır. Vefatından sonra silsile, kendisi gibi Şah-ı Nakşibend hazretlerinin halifelerinden olan Mevlana Yakub-i Çerhi Hazretleriyle devam etmiştir. Geride çok değerli halifeler bırakmıştır. Allahü Teâlâ sırrını yüceltsin inşallah.

Sözleri

"Hakikat sahiplerinin iç yüzünü bilip ona göre hareket etmek müşküldür. Zira onların ruh halleri son derece incedir. Onlarla insiyet ve

dostluk etmek, insanda hâlin gelişmesine sebep olur. Bu bakımdan onlarla sohbeti günden güne ilerletip devam etmeli..."

"Nefsi terbiye etmekten maksat, bedeni bağılıklardan geçip, ruhtar ve hakikatler âlemine yönelmektir. Kul, kendi istek ve arzularından vazgeçip, hakkın yoluna mani olan bağılıkları terk etmelidir. Bunun çaresi şöyledir; kendisini dünyaya bağlayan şeylerin hangisinden istediği an vazgeçebiliyorsa, bunun maksada mani olmadığını anlamalıdır. Hangisini terk edemiyorsa ve gönlünü ona bağlı tutuyorsa, onun hak yoluna mani olduğunu anlamalı ve bağılılığın kesilmesine çalışmalıdır."

"Mürid şuna inanmalı ki, hakiki gayeye ancak mürşidin, yol göstericinin, rehberin sevgisi, rızası ile erilebilir. Bu sebeple, mürşidin rızasını, sevgisini talep etmek, müride ve talebeye düşen başlıca görevdir."

"Allah-u Teâlâ'nın veli kulları ile sohbet etmek öbür âlemin işlerini yürütmeye yarayan aklı artırır."

"Bir âlimi veya evliyayı ziyaret etmekten maksat, Allah-u Teâlâ'ya yönelmektir. Nitekim görünüşte halka tevazu, hakikatte hakka tevazudur. Çünkü insanlara Allahü Teâlâ'nın rızası için tevazu göstermek makbuldür, kıymetlidir."

İHLASLI OLMAK, RİYADAN KAÇMAK

Davut ÖZDAL

إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ (1)

Muhterem Kardeşlerim.

Dinin esası; Allah'ın varlığına ve birliğine iman edip, onun hâkimiyetini kabul ederek, hareket ve davranışlarımızı O'nun rızasına uygun şekilde düzenlemeye çalışmaktır. Yani iyi bir insan ve iyi bir kul olmaktır.

Niyet, bir işte güdülen maksat ve gaye demektir ve ihlâsın göstergesidir. Yaptığımız bütün işlerin başlangıç noktasıdır

Resûlullah (as) şöyle buyurur. "İşlerin kıymeti ancak niyetlere göredir. Herkesin niyet

ettiği ne ise eline geçecek olan ancak odur." Hâdisin devamında, İslâm tarihinin en önemli hadiselerinden bir olan Hicret için şöyle diyor Peygamberimiz: "Kim ki Allah ve Resulü yolunda, yani din uğrunda göç etmişse, onun hicreti Allah ve Resulünde son bulur. Dünyevî bir maksatla veya evlenmek istediği kadın uğruna göç edenler de bu amaçlarına ulaşırlar. Ne

için hicret edilmişse, elde edilecek olan olur." (2)

Aziz Kardeşlerim. Bizler dış görünüşe göre hüküm veririz. Allah ise kalplerdeki niyetlere göre sonucu belirler.

Meselâ

Şehitlik dinimizce çok övülür. Zira insanın en değerli varlığı, hayatı son bulmaktadır. Fakat her can verenin, Allah katındaki derecesi aynı değildir. Vatan ve din uğruna ölenle, şan şöhret peşinde koşan veya maddî bir çıkar için savaşa gidip de bu sırada canından olanların manevî dereceleri elbette çok farklıdır. Bir kutsi hadisten aldığımız şu bölümlere bakınız ne kadar ilgi çekicidir:

Şüfeyyü'l-Esmâi, Hz. Ebü Hüreyre'den naklediyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)

buyurdular ki: "Kıyamet günü ilk çağrılacaklar, Kur'ân-ı ezberleyen biri, Allah yolunda öldürülen biri ve bir de çok malı olan biridir. Allah Teâla Hazretleri Kur'ân okuyana: "Ben Resulüme inzal buyurduğum şeyi sana öğretmedim mi?" diye soracak. Adam:"Evet ya Rabbi!" diyecek. "Bildiklerinle ne amelde bulundun?" diye Allahu Teâlâ tekrar soracak. Adam: "Ben onu gündüz ve gece boyunca okurdum" diyecek.

Allâhu Teâlâ Hazretleri: "Yalan söylüyorsun!" diyecek. Melekler de ona: "Yalan söylüyorsun!" diye çıkışacaklar. Allahu Teâlâ Hazretleri ona: "Bilakis sen, "Falanca Kur'an okuyor" densin diye okudun ve bu da söylendi" der. Sonra, mal sahibi getirilir. Allah Teâlâ Hazretleri: "Ben sana bolca mal vermedim mi? Hatta o kadar bol verdim ki, kimseye muhtaç olmadın?" der. Zengin adam, "Evet yâ Rabbi" der. "Sana verdiğimle ne amelde bulundun?" diye Allahu Teâlâ sorar. Adam: "Sıla-i rahimde bulunur ve tasadduk ederdim" der. Allâhu Teâlâ Hazretleri: "Bilakis sen: "Falanca cömerttir" desinler diye bunu yaptın ve bu da denildi" der. Sonra Allah yolunda öldürülen getirilir. Allah Teâlâ Hazretleri: "Niçin öldürüldün?" diye sorar. Adam: "Senin yolunda cihatla emrolundum. Ben de öldürülünceye kadar savaştım" der.

Hakk Teâlâ ona: "Yalan söylüyorsun!" der. Ona melekler de: "Yalan söylüyorsun!" diye çıkışır. Allah Teâlâ Hazretleri ona tekrar: "Bilakis sen: "Falanca cesurdur" desinler diye düşündün ve bu da söylendi" buyurur.(2)

Sonra (Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) Ebü Hüreyre'nin dizine vurup):"Ey Ebü Hüreyre! Bu üç kimse, Kıyamet günü, cehennem, aleyhlerinde kabarcığı Allah'ın ilk üç mahlûkudur!" dedi." **Şüfey** der ki: "Ben Ebü

Hüreyre'den aldığım bu hadisi, Hz. Muâviye' ye haber verdim. Bunun üzerine: "Böylelerine bu muâmele yapılırsa, insanların geri kalanlarına neler yapılır?" dedi ve Hz. Muâviye Şiddetli bir ağlayışla ağlamaya başladı, öyle ki helak olacağını zannettim.

Derken bir müddet sonra kendine geldi, yüzündeki (gözyaşlarını) sildi. Ve şunları söyledi: "Allah ve Onun Resulü doğru söylediler: "Dünya hayatını ve onun zinetini isteyenlere, orada işlediklerinin karşılığını tastamam veririz. Onlar orada bir eksikliğe de uğratılmazlar. İşte ahiret te onlara ateşten başka bir şey yoktur. İşledikleri şeyler orada boşa gitmiştir. Zaten yapmakta oldukları da bâtıldır" (Hüd 15-16).

Gerçek kulluk her işte ihlâs ve samimiyeti gerektirir.

Nedir ihlâs?. Varlığı ile davranışlara değer katan ihlâs; riya, gösteriş, şirk ve reklamcılıktan

kaçınmak demektir. Bir şeyi Allah için, sâdece Allah'ın hoşnutluğu için yapmaktır. Bütün ibadet ve davranışlarımızda, başka maksatla değil, sadece ve sadece Allah rızasını ölçü olarak hareket etmektir.

. İhlas hakkında bazı ayeti kerimeler de Yüce Allah c.c. şöyle buyuruyor.

- (Resûlüm!) Şüphesiz ki Kitab'ı sana hak olarak indirdik. O halde sen de dini Allah'a has kılarak (ihlâs ile) kulluk et. (1)

-Siz karadave denizde gezdirip dolaştıran O'dur. Hatta gemilerde bulunduğunuz ve o gemiler, içindekilerle beraber hoş bir esinti ile akıp gittikleri ve tam keyiflendikleri sırada o gemilere şiddetli bir fırtına gelir çatar ve her taraftan onlara dalgalar gelmeye başlar. Bütünüyle kuşatılıp artık bittiklerini sanırlar. İşte o vakit tam ihlas ile Allah'a yalvarır ve dindar olurlar: "Eğer bizi buradan kurtarırsan, and olsun ki, şükredenlerden olacağız." derler. Fakat Allah onları kurtarıncaya bir de bakarsın ki onlar, yine haksız yere taşkınlık ediyorlar. Yunus/:22-23

Allah Resûlü sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu: "Şüphesiz Allah, biçimlerinize ve sözlerinize bakmaz, işlerinize ve kalblerinize bakar."

Ebû Hureyre radiyallahu anh. İbn Mâce.

Değerli müminler!

İhlâsın düşmanı riya'dır. Riya herhangi bir şeyi gösteriş için yapmak demektir. Riya ve gösteriş dinde "gizli şirk" sayılmıştır. Bilindiği gibi şirk, Allah'a ortak koşma anlamına gelir. İşte riyakârlık bunun bir nevi gizli yapılanıdır.

Yüce Allah bir kutsi hadiste şöyle buyurur: «Ben ortakların ortaklıktan en müstağni olanıyım. Her kim bir iş yapar da, o işte benden başkasını ortak kılsa (yani hem benim için hem de başka gayelerle o işi yaparsa) ben onu da, ortaklığını da terk ederim.» (3)

Reşahat

Peki, bir işte Allah'tan başkasını ortak etmek ne demektir?.. O işi sırf Allah için değil de; takdir görmek için, menfaat için, gösteriş olsun diye yapmaktır. Oysa her işte asıl olan Allah'ın rızasını gözetmektir.

Hergün namazlarımızda okuduğumuz maun suresinde: “ **Yazıklar olsun o namaz kılanlara ki, Onlar namazlarını ciddiye almazlar. Onlar gösteriş yaparlar.**”(4) buyrulur. Böylece ibadetteki rıyanın tehlikesine işaret edilir.

Acaba riyadan nasıl korunabiliriz?. Riyadan

ameller boşuna gidebilir. Bu manevi hastalıklar tövbe estağfurullah demekle de gitmez. Bunun yolu nefis muhasebesi yaparak bu manevi hastalıklardan vazgeçmektir. Bir daha yapmamaktır. “İnsan yanılırdan yoldan çıkarsa, Cevher yükleri pula çevrilir.”

Müridin biri geceleri kalkar çokça teheccüd namazı kılar, bolca zikir ve dualar edermiş. İbadetlerde baya bir yoğunluğu olmuş. Dualarında insanların gerçek yüzlerini görmek istemiş. Bir zaman sonra çevresindeki

korunmanın yolu, niyetlerimizin bir muhasebesini yapıp, gösteriş kokusu taşıyanlardan hemen vaz geçmektir. İkinci bir yol ise Hayır ve hasenatı imkân nispetinde gizli yapmak, asla reklâm etmemektir.

Bir kişi düşünün; bu insan bir bina inşa eder. Ama inşa ettiği yerin zeminine önem vermez. Oysa ki zeminin altında mağaralar var. Mağaranın içinde çeşitli patlayıcı maddelerle dolu. Adam binayı yapar. Bir müddet sonra mağaranın içindeki patlayıcılar harekete geçer. O adamın yaptığı binayı yıkar. Bina insanın amelleri. Mağaranın içindeki patlayıcı maddeler ise; insanda bulunan riya, kibir, gurur, sinir, haset gibi manevi hastalıklardır. Eğer insan bu manevi hastalıkları tedavi etmez ise yaptığı

bazı insanların hayvan suratında görmüş. Gideceği yarım saatlik yolu beş dakikada yaya gider olmuş. Bu hali şeyhine anlatınca, şeyhi müride çok kızmış. “Ah evladım bizim gayemiz keramet sahibi olmak değil, bizim gayemiz Allah'u Teala ya yaraşır bir kul olmak ve Allahu Teâlâ'nın rızasını elde etmektir.” Mürit şeyhinin tavsiyelerine uyarak istikametini düzeltmiş.

EN BÜYÜK DERS

Bayezid-i Bistami, büyük velilerdendi. Allah'ın sevgisini kazanmıştı. Allah'ın izniyle hayvanlara dahi sözünü geçirebiliyordu.

Günlerden bir gün değirmenden evine dönerken, ormanda yaşlı bir kadına rastladı. Yaşlı kadının sırtında dolu bir un çuvalı vardı. Yükü ağırdı. Oflaya-puflaya götürmeye

çalışıyor, buram buram terliyordu.

Yaşlı kadının haline acıyan Bayezid-i Bistami hazretleri, ormanda kükreyerek dolaşan aslana emretti:

“ Ey Aslan, Allah’ın izniyle buraya gel!”

Aslan, uysal bir kedi gibi yaklaştı. Büyük velinin yanına sokuldu. Bacaklarına sürtünmeye başladı.

Bayezid-i Bistami, ihtiyar kadının sırtındaki çuvalı alıp aslana yükledi. Birlikte köye dönmeye başladılar. Yolda Bayezid-i Bistami yaşlı kadına sordu:

“Köye döndüğünde mutlaka sana soracaklar. Yolda kime rastladığını, bu işi kimin yaptığını merak edecekler. Ne cevap vereceksin?”

Yaşlı kadın, kızgın, Bayezid-i Bistami’ye

baktı:

“Söyleyeceğim,” dedi. “Zalim ve riyakâr Bayezid-i Bistami’ye rastladım diyeceğim...”

Büyük veli çok şaşırıldı. O kadar yardım ettiği halde, nasıl böyle konuşabiliyordu?

Hiç mi iyilikten ayrılamıyordu? Bu ne biçim işti? Sordu:

“İyi ama sana iyilik ettim. Neden zalim ve riyakâr Olduğumu düşünüyorsun, ne kusur işledim ki?”

“Daha ne yapacaktın?” diye bağırdı yaşlı kadın. “Ormanlar kralı aslanı eşek niyetine kullandın. Bana kerametini gösterip riyakârlık yaptın. Bunlardan büyük kusur olur mu?”

Bayezid-i Bistami’nin hayatı boyunca aldığı en önemli ders bu oldu. Her fırsatta surdan tekrarları:

“O sert yüzlü, tok sözlü kadının dersi içimde kalmış bütün riya ve gösteriş hissini sildi, süpürdü. Ondan sonra Allah’a daha da yaklaştığımı hissettim. Kibirten, gösterişten uzak durdum. Riyaya düşmedim.”

Kibir ve gösterişten uzak durmak, hayatta başarının da anahtarıdır

Bir hadiste sevgili Peygamberimiz, Allah’ın kıyamet gününde özel olarak ödüllendireceği yedi sınıf insandan bahseder.

Buhâri ve Müslim’in Ebû Hüreyre (RA)’dan rivayet ettiklerine göre Peygamberimiz (SAV) şöyle buyurmuştur:

“Yedi sınıf insan vardır ki, Allah Teâlâ onları hiçbir gölgenin bulunmadığı (Kıyamet) gününde Arş’ın gölgesinde gölgelendirir. Adaletli yönetici, Allah’a ibadetle büyüyen genç, kalbi camilere bağlı kimse, Allah için birbirini seven, bu uğurda bir araya gelip bu sevgi ile ayrılan iki kimse, mevki sahibi olan güzel bir kadın tarafından birlikte olmaya çağırıldığı halde, “Ben Allah’tan korkarım.” cevabı ile karşılık

Reşahat

veren kimse, sağ elinin verdiği sadakayı sol eli duymayacak şekilde gizli sadaka veren kimse, تنها yerde Allah'ı anarak gözleri yaşla dolup taşan kimse.”

Bunlardan biri olan: “Sağ elinin verdiğini sol eli fark etmeyecek derecede gizlice sadaka veren kimse.” (5) Tamda ihlaslı olmayı ve riyadan kaçmayı anlatıyor bizlere.

İhlâs, Allah tarafından temiz kalplere bahşedilmiş, azları çok eden, sığ şeyleri derinleştiren ve sınırlı ibadet ü taati sınırsızlaştıran öyle sihirli bir kredidir ki, insan onunla dünya ve ahiret pazarlarında en pahalı nesnelere talip olabilir ve onun sayesinde âlemin sürüm sürüm olduğu yerlerde, o imtiyazlıdır.

İhlâsın bu sırlı gücünden dolayıdır ki, Allah Rasûlü: “Dinî hayatında ihlâslı ol, az amel yeter” buyurur.. ve: “Her zaman

amellerinizde ihlâsı gözetin; zira Allah, sadece amelin halis olanını kabul eder” diyerek amellerin ihlâs yörüngeli olmasına tembihte bulunur.

ihlasla verilen 6 akçe....

Hazret-i Ali bir gün eve geldiğinde;

- Yiyecek bir şeyin var mı? diye sordu hazret-i Fâtîma'ya.

O da cevaben;

- Hiç yemek yok, dedi. Ama altı akçemiz var.

Sonra o parayı uzatıp;

- Bununla yiyecek bir şeylerle çocuklara meyve al! dedi.

Hazret-i Ali, parayı alıp çıktı çarşıya. Giderken, yolda münakaşa eden iki kişi görüp, yaklaştı birinin yanına:

- Hayrola, nedir mesele?

— Bu kimsenin bana borcu var, ödemiyor.

Öbürüne sordu:

- Doğru mu söylüyor?

— Evet, ama ödemeye gücüm yok. Olsa öderim.

— Peki, borcun ne kadar?

— Altı akçe.

Elindeki altı akçeyi ona verip, bir şey almadan eve döndü.

Hazret-i Fâtîma, Onu eli boş görünce sordu:

- Bir şey almadan mı geldin?

Olan biteni anlatınca da;

- İyi yapmışsın, dedi.

Dedi ama biraz mahzun olmuştu. Zira çocuklar meyve diye ağlıyorlardı içeride.

O üzülünce, Hazret-i Alî de üzüldü ve;

- Ben Efendimize gidiyorum, deyip çıktı evden.

Yolda, hiç tanımadığı biri, besili bir deveyi ona gösterip sordu:

- Bunu 'Yüz akçe'ye satıyorum, alır mısın?
— Alırım, ama param yok.
— Olsun, bir ay sonra verirsin.

**ki..!” deyip inleyen Mevlânâ ne hoş söyler!
Bir hoş söz de Bâyezid-i Bistâmî'den:”
Cenab-ı Hakk'a tam otuz sene ibadet ettim.**

— Peki deyip, deveyi aldı ondan. Birkaç adım gitmişti ki, karşısına yine tanımadığı başka biri çıkıp sordu:

- O deveyi satıyorsan, peşin 'Üçyüz akçe'ye alırım.

Deveyi ona satıp, aldı üçyüz akçeyi. Resûlullahın huzuruna gidince, Efendimiz sordular:

- Deveyi kimden alıp, kime sattın ya Ali?

Başını önüne eğdi:

- ALLAH ve Resulü daha iyi bilirler.

Efendimiz buyurdu ki:

- Ya Ali, deveyi sana satan Cebrail, alansa İsrâfil'di. Sen o borçlu Müslüman'a yardım ettiğin için Hak Teâlâ 'elli mislini ihsan etti sana

Amel bir cesetse ihlâs onda can, amel bir kanatsa ihlâs da diğer kanattır. Ne ceset cansız olabilir, ne de tek kanatla bir yere varılabilir: “Sana bütün davranışlarında ihlâs gerektir; ta ki, Allah'ı Teâlâ senin amelini kabul ede.. zira ihlâs taat kuşunun kanadır; siz, kanatsız felah semtine nasıl uçabilirsiniz

Sonra gaybdan: ‘Ey Bâyezid, Cenab-ı Hakk'ın hazineleri ibadetle doludur. Eğer gayen O'na ulaşmaksa, Hakk kapısında kendini küçük gör ve amelinde ihlaslı ol’ sesini duydum ve tembihini aldım...”

İşin daha doğrusu ihlâs, kul ile Ma'bud arasında bir sırdır ve bu sırrı Allah sevdiklerinin kalbine koymuştur. Kalbi ihlâsa uyanmış bir insanın nazarında, sevap ve mükâfat mülâhazası kat'iyen söz konusu değildir. Ve böylelerinin gizli-açık her halleri aynı çizgidedir.

Bir bedevi gelerek Resulullah (sav)'a iman etti. Sonra da sordu: “Seninle hicret edeyim mi?” Resulullah (sav) onu ashabından birine teslim edip meşgul olmasını söyledi. Sonra yapılan gazvede Resulullah (sav), bir miktar ganimet elde etmişti. Bunu taksim etti ve bedeviye de bir pay ayırdı. Bedevi: “Bu nedir?” diye sordu. Resulullah (sav): “Bu payı sana ayırdım” dedi. Adam: “Ben bunun için sana tabi olmuş değilim, ben -eli ile boğazını göstererek- şuraya bir ok atılıp ölmem ve cennete gitmem için sana tabi

Reşahat

oldum” dedi. Resulullah (sav) da: “Sen Allah’a sadık oldun mu o da sana sadık olur (dilediğini verir)” dedi. Askerler bir müddet durdular. Sonra düşmanla mukatele etmek üzere kalktılar. Adamcağızı, az sonra sırtlayıp Hz.Peygamber (sav)’e getirdiler. Tam gösterdiği yere bir ok isabet etmiş ve ölmüştü. Resulullah (sav): “Bu, o adam mı?” diye sordu: “Evet, odur!” dediler. “Öyleyse o Allah’a doğru söyleyip sadakat gösterdi, Allah da ona sadakat gösterdi” dedi. Adam, Resulullah (sav)’ın cübbesi ile kefenlendi. Resulullah (sav) cenazeyi öne çıkardı, üzerine namaz kıldı. Okuduğu duadan işitilenler arasında şu da vardı: “Ey Allahım, bu senin bir kulundur. Senin yolunda hicret etmek üzere memleketinden ayrıldı. Şehid olarak öldürüldü. Ben buna şahidlik ediyorum.”

*** Şeddâd İbnu Evs radiyallahu anh anlatıyor:** “Resülullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: “Ümmetim hakkında en ziyade korktuğum şey, Allah’a şirkidir. Bu sözümle, ümmetimin dönüp de tekrar güneşe veya kamere veya puta tapacaklarını demek istemiyorum. Fakat beni korkutan şey, Allah’tan başkası için yapacakları ameller ve (spor maksadıyla kılınan namazda, sıhhat niyetiyle tutulan oruçta olduğu üzere, amellerde Allah rızasından başka maksatları ön plana getirme gibi) gizli arzulardır.”

Odunculukla hayatını kazanan bir zat vardı. Allah’a karşı kulluk vazifesini yapar, kimsenin ekşisine tatlısına karışmazdı. Bu zahit kişinin bulunduğu köyün yakınında bir köy daha vardı. Onlar da dağda kutsal diye kabul ettikleri bir ağaca taparlar, ondan medet beklerlerdi. Oduncu bir gün “şunların Allah diye taptıkları ağacı kesip odun edeyim pazarda satarak ekmek parası kazanırım; hem de, bir kavmi Allah’a isyandan kurtarmış olurum” diye düşünerek Allah rızası için ağacı kesmeye karar verdi.

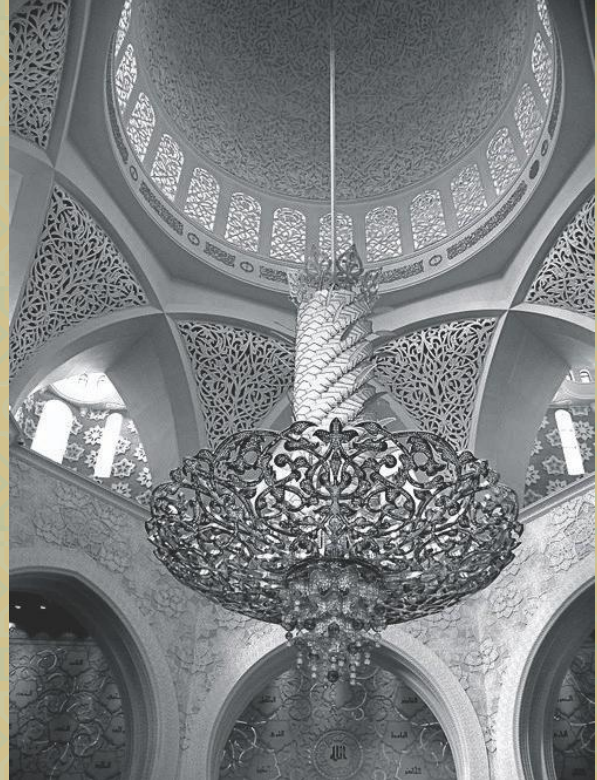
Dağa doğru giderken karşısına acayip

suratlı pis bir adam çıkarak nereye gittiğini surdu. Oduncu:

Halkın Allah diye taparak Allah’a isyan ettikleri ağacı kesmeye gidiyorum, dedi.

Adam oduncuya:

Ben şeytanım... o ağacı kesmene

müsaade etmiyorum, deyince zahit oduncu, şeytana çok kızmıştı. Öldürmek için hücum ederek yere yatırdı ve üzerine oturup hançerini boğazına dayadı. Şeytan zahide:

Ey zahit, sen beni öldüremezsin. Allah bana kıyamete kadar müsaade etmiştir. Fakat gel o ağacı kesme, seninle anlaşalım. Ben sana her gün bir altın vereyim, sen de ağacı kesmekten vazgeç. Hem el ağaca tapıyormuş, günah işliyormuş senin neyine gerek, altınını al işine bak, dedi.

Adam şeytanı bırakmıştı. Şeytan adama, akşam yatıp sabahleyin yastığının altına bakmasını söyledi ve anlaşarak

ayrıldılar. Adam ağacı kesmekten vazgeçip, evine dönmüştü. Akşam yatıp sabahleyin yastığının altına baktığında altın gördü. Memnun olmuştu. İkinci gün oldu. Fakat bu sefer şeytan altını koymamıştı. Adam kızıp baltasını aldığı gibi dağa ağacı kesmeye gitti. Fakat yolda yine şeytanla karşılaştılar. Adam şeytana iyice kızmıştı. Görünce:

“Seni sahtekar seni, kandırdın değil mi beni”.. diyerek üzerine hücum etti. Fakat evvelkinin tam tersine bu sefer şeytan adamı tuttuğu gibi altına aldı. Adam şaşırılmıştı. Bu nasıl hal der gibi şeytanın yüzüne bakıyordu.

Şeytan: Hayret ettin değil mi? Niçin bana yenildiğinin sebebini söyleyeyim: Dün sen Allah rızası için ağacı kesmeye gidiyordun. Seni değil ben, dünyadaki bütün şeytanlar bir araya gelsek yine yenemezdik. Lakin şimdi Allah rızası için değil de, sana altını vermediğim için kızdığından gidiyorsun. İşte o yüzden bana mağlup oldun ve sana ağacı kesmene müsaade etmeyeceğim, dedi.

* Ebü Hüreyre ve İbnu Ömer (radıyallâhu anhümâ) anlatıyor: “Resülullâh (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: “Ahir zamanda, dinle dünyayı talep eden insanlar zuhur edecek. Bunlar, insanlar(a iyi görünüp, onları aldatmak) için öyle bir yumuşaklığa bürünürler ki koyun postu yanlarında kaba kalır. Diller de baldan daha tatlıdır. Ancak kalpleri kurtlarınkinden vahşidir. Cenâb-ı Hakk (bunlar için) şöyle diyecektir: “Beni aldatmaya mı çalışıyorsunuz, yoksa bana karşı cürete mi yelteniyorsunuz? Zât-ı Akdemime yemin olsun, bunlar üzerine, kendilerinden çıkacak öyle bir fitne göndereceğim ki, içlerinde halim olanlar bile şaşkına dönecekler.”

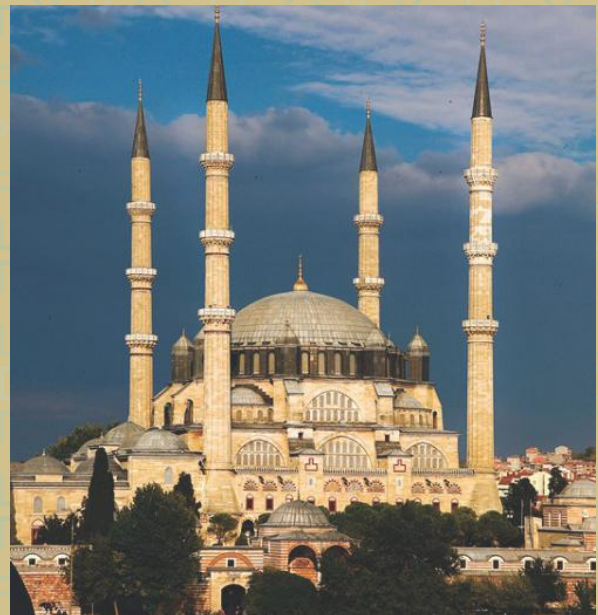
Mürit olan kişi, mutlaka “hâlini muhafaza” etmelidir. Bununla; hizmette ilk günkü tevazuunu, hangi mevki, makam ve seviyeye yükselirse

yükselsin koruma ve muhafaza etmelidir. Zaten tevazu, İslâm'ın özünde ve esasında vardır. Oysa diğer sistemlerde fertlerin birbirleriyle münasebetleri, umumiyetle “ben” etrafında merkezileşir. Bu insanların “ben” i, daima gizli bir tekebbür besler. Dolayısıyla da tevazuunun yerini gurur ve kibir, mahviyetin yerini de kendini beğenme ve kendinden başka kimseyi görmeme alır. Bir kul iyi amellerini büyük görmemeli onları unutmalı. Günahlarını ve kusurlarını devamlı göz önünde bulundurmalı, kendi günahlarını düşünmekten başkasının hatalarını araştırmaya zaman bulamamalı. Her zaman tevazu içinde olmalı. Kendisindeki güzel hasletleri, halleri ve güzel rüyaları herkese anlatarak bunlardan böbürlenmemeli.

Cenab-ı Hak cümlemizi riya ve gösterişten kurtarıp ihlâs ve samimiyette daim kılsın. Niyetlerimizi Halis eylesin. Amin.

Kaynaklar

- (1) zümer 2
- (2) Buhari, Bed'ül-vahy, 1
- (3) Tirmizi, Zühd, 48
- (4) Maun 4-6
- (5) Müslim, Zekât, 91

BİZE BİR İNSAN MEKTEBİ LAZIM

Özlem YILDIRIM

Tasavvuf yolu “**Hak’tan aldığına halka sunuş**” yoludur. Tasavvuf, *güzel görme* eğitimidir. Çünkü görülen her şeyde Allah vardır ve kusur, günah insanın bakışından doğmaktadır. Hazret-i Ebubekir bunun için: “**Hiçbir şey görmedim ki onda Allah’ı görmeyeyim**” dedi. İşte bunu bildiğinde ne kedi, ne köpeği, ne soğanı, ne sarımsağı fena göremezsin. Her varlığın en küçük zerresinden en büyük davranış ve hayallerine kadar her şeyde Allah görülmeye başlanınca, insan *kendi içine, kendi özüne döner*. **Tasavvufun ilk örneği olarak** İslam peygamberinin **Hira mağarasında inzivaya** çekilmesi gösterilir. Hz. Peygamber halktan uzak kalarak nefisini terbiye ile uğraşmış, Sahabeden Ali ve Ebubekir gibi

bazı kimseler de hakikati Peygamber’den alıp nesilden nesile aktarmıştır.

Bazı yazılarda tasavvuf “akıl değil gönül işidir.” yazısını görüyorum. İfadenin doğru ama eksik olduğunu düşünüyorum. Bu cümle daha doğru geliyor bana: “**Akıl belki bir merdivendir; akılsızlıkla Allah’a varılmaz; ancak akıl merdiveninin bütün basamakları aşıldıktan sonra onu bırakıp kalp ve ilham kanadının açılmasına ihtiyaç vardır.**” İslâm dini, inanmayı büyük ölçüde akıl üzerine kurmuştur. Çünkü inanmak için bu dünyadaki birçok şeyi anlamak, bilmek gerekir. İslâm dini birçok ayetinde insanları düşünmeye, incelemeye, anlamaya davet eder ki, bunların hepsi de akıl ile ilgili şeylerdir. İslâm dini belli

EYYY NEFSİMİZ DİPSİZ KUYULARDA İPSİZ KALASIN!..

bir noktaya kadar akli rehber edinir, o noktadan sonra da akla rehber olur. İnanç ve bilgiyle yoğrulmayan bir akıl, insanı felâketten felâkete sürükler. Böyle bir durumda Ahmet bin Meşruk et-Tusî şöyle diyor: “**Akıyla, aklından akli için korunmayan, akıyla felâkete düşer, helak olur.**”

Bu yüzden tasavvufta bir şeyhin, yol göstericiliğine, terbiyesine sığınmak çok önemlidir. Kişinin gönlü ne kadar coşkun, akıl ne kadar yüksek, yeteneği ne kadar çok olursa olsun, eğer uygun şekilde eğilip yönlendirilmezse **coşkulu ama amaçsız** bir harekete benzer. Tasavvuf yolunun çilesi çok sabır gerektirdiği için, bu yolda bir şeyhe sığınmak gerekir. Şeyh veya mürşit, Allah'ı seven, bilen, onun sevgisine ulaşmış, “Dostun Dostu”dur. Gerçek âşık olabilmenin ilk şartı, böyle bir Şeyhin yanında kabul görmektir. Mürşit, kendisine ulaşan kişiyi rahatlatır, sakinleştirir, sadeleştirir, içini temizler ve **kişinin kendi kendini değerlendirmesini sağlar**. Bu işleri kişinin **rehbersiz** yapabilmesi çok zordur. Rehbersiz bir kişi, bu yolun daha başından döner; eğer ısrar ederse, fazla bir mesafe alamadan akıl ve ruh dengesini kaybeder.

Mürşitler bir denizdir, âşıklar bu denize dalarak oradaki gerçeklik cevherlerini bulurlar, oradaki sırlara ererler. Mürşitler bir öğretmen olarak kendi öğrencilerini bu denizde besler, büyütür, olgunlaştırır, gözlerindeki perdeleri açar, nefislerine sahip olmayı öğretirler. Mürşitler, **öğrencileriyle tek tek meşgul olmayı** esas alır. Çünkü öğrencilerinin özelliklerini çok iyi tanıyarak onlara uygun, farklı “**seyir yolları**” geliştirir.

Bu yollardan geçerken kul sabır ve kanaat gösterecek, çok tahammüllü olacaktır. Dünya işleri hakkında daha önce edinmiş olduğu bilgileri bir yana bırakacaktır. Bu arada dünyadan da gönlünü çekecektir. Nefsini iyice terbiye edecek. Hakk'ın arzu ve emirlerine uyacak, övgü ve yergiyi sadece oradan bekleyecektir. Tasavvuf

erbabının insanla meşgul oluşunun sebebi, Allah'ın, onu yoluna **sadık mı diye imtihan etmek** istemesindedir. Tasavvufta bazı haller vardır imtihan için. **Kabz** (yaptığımız hatadan dolayı içimizdeki sıkıntı) ve **Bast** (Allah'ın hoşuna giden bir şeyi yapmaktan dolayı içimizde duyduğumuz huzur) hali. Böyle durumlarda

Reşahat

tevekkül halinde olmak gerekir. Ne kendimizi melek sanıp aldanmalı ne de sıkıntıda olup isyan etmeliyiz. Bu durumun Allah'tan geldiğini bilmeli, inanmalı ve onun zor sınavına hazırlıklı olmalıyız. Çünkü bu sınav açlıkla, toklukla, yoklukla, bollukla, belâ ve kurtuluşla, hastalıkla, sağlıkla, ölümlü, doğumla, neş'e ve kederle vs. yapılır. Bu dünyanın şerrinden emin olabilmek için önce **kibir ve kini terk edip** kendi kendine bir hayat yaşanmalıdır.

Nefs, tâ ezelden beri insanın düşmanıdır. Her nefse uyuşumuzda ruh yorgun düşer. Bunu şöyle somutlaştırayım size; büyük bir alan var ve siz orayı süpürmeye başlıyorsunuz(ruhunuzu da ibadet ve zikirle nefsi ıslah ederek temizlediğinizi düşünün). Alanın çoğunu süpürdünüz ve az bir yer kaldı ve aniden bir rüzgâr(nefsin isteklerinden birine uydunuz) çıktı. Temizlediğiniz yer tekrar kirlendi. Tekrar başlıyorsunuz süpürmeye çünkü kirliliği bir yerde ne kadar oturabilirsiniz ki!.. Neyse süpürmeye başladık (kalbi temizliyoruz) az bir alan kaldı ve yine rüzgâr(nefsin başka bir isteğine uyduk) çıktı. Hep bu şekilde olduğunu düşünürsek hem beden hem ruhen yorgun düşeriz.

Allah bu dünyayı bize verdi, ama bâki olarak kimseye vermedi. Cahil olanlar bu dünyaya

aşırı bağlanırlar. Ariflere ise, bu dünya hayal ve düş gibi gelir; onlar kendilerini Allah'a verince bu hayal ve düşten de geçerler. Allah'ı tesbih, her şeyin ana görevidir ve her şey, bu tesbih ve hamdı sürekli yapmaktadır. Melekler arzın çevresini kuşatmış, Rablerini tesbih ederek devamlı onun emirlerini bekler. Cinler ve insanlar da Allah'ı tesbih etsinler, ona ibadet etsinler diye yaratılmıştır. Hatta Kur'an bile bir tesbih bir zikirdir.

Bize bir insan mektebi lazım. Bir mektep ki bizi kendi ruhumuza kavuştursun; her hareketimizin ahlaki değeri olduğunu tanıtsın; hayâya hayran gönüller, insanlığı seven temiz yürekler yetiştirsin; her ferdimizi milletimizin tarihi içinde aratsın; vicdanlarımıza her an Allah'ın huzurunda yaşatmayı öğretsin..

KAYNAKLAR

1. <https://tr.wikipedia.org/wiki/Tasavvuf>
2. <http://www.cemalnur.org/contents/detail/seriat-tarikat-hakikat-marifet-nedir/639>
3. <http://www.cemalnur.org/contents/detail/tarikat-nedir/638>
4. <http://www.cemalnur.org/contents/detail/tasavvuf-dilde-hicbir-sey-goenuelde-herseydir/637>
5. <http://www.cemalnur.org/contents/detail/tasavvuf-ve-tarikat/618>
6. <http://muratag.tripod.com/yunustasav.htm>
7. Nurettin TOPÇU- Maarif Davası(dergâh yayınları)
8. Kur'an-ı Kerim ve Meali

